

Dorpskrant Nederhemert is een zelfstandige uitgave voor de inwoners van de dorpen Nederhemert-Noord en Zuid.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerrit Bouman
Wim van der Toorn	René van de Werken
Gerda Kooijman	

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:

dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Voor advertenties : willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 25,- en een abonnement per post kost € 35,- per jaar.

Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:

Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

Advertentie omslag:

Hele pagina	- € 500,- per jaar
Halve pagina	- € 250,- per jaar
Kwart pagina	- € 125,00 per jaar

Advertentie binnenzijde:

Hele pagina	- € 120,- voor 1 uitgave	- € 440,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 65,- voor 1 uitgave	- € 220,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 30,- voor 1 uitgave	- € 110,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 20,- voor 1 uitgave	- € 60,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpskrant Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen en behoudt zich het recht om artikelen te weigeren of aan te passen als de redactie dat noodzakelijk vindt.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Ook kunt u klachten melden via de Buitenbeter app. De dorpskrant is niet bedoeld als klachtenplatform.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Diny van Aanholt, gebiedsregisseur van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Shirley Doves, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Verval en hoop

Wat hebben we een groeizame zomer achter de rug! Dit jaar geen verdorde gazonnetjes maar weelderig groen.

Wat mij zo verwondert elk jaar: deze hele zomer regende het van tijd tot tijd en ook herfstige windvlagen klopten op onze deuren, huizen en tuinen. Dapper bogen de bomen hun kruinen. Stevig bleek het blad aan de takken te zitten. Bijna overmoedig rechtten de kruinen zich weer na elke storm. Wat spreken de bomen hun boodschap: Zomer geeft veerkracht, uithoudingsvermogen en moed! Zomer laat zich niet uit het veld slaan door regen of wind. Onverstoorbaar groeide het lang onzichtbaar gebleven loof in de lente naar buiten. In twee, drie maanden stond alles stoer, groen en groot te pronken.

En dan wordt het herfst. Ineens verandert er iets. De wind krijgt een ander effect. Het licht vermindert, het groen verandert... De langzaam tot stand gekomen glorie vervalt. Ik voel ontzag voor de invloed en kracht van de herfst. Het blad valt af, de bloem verdort... Maar in het hout van de natuur zijn de knoppen al gevormd. In de grond is het verborgen leven in de zaden die vielen.

Sta er eens bij stil dat in enkele maanden alles is vernieuwd! Wat zouden wij dan zorgen hebben? De herfst straalt moed uit, sterkte en hoop. Alles komt tot rust. De natuur neemt deze rust om over enkele maanden weer opnieuw tot bloei te komen. Wat een wonder!

Wij mensen razen maar door en we denken vaak dat het altijd zomer blijft in ons leven. Voor iedereen breekt de herfst eens aan. Het onthechten begint. Het wordt hier en daar wat dof, wat sleets. Dingen moeten worden losgelaten. Dit kost soms tranen en strijd. Laten we dan kijken naar de knoppen in de takken. Tekenen van hoop.

Een pas op de plaats en een stapje terug. Het is zoals in de natuur. Een tijd van werken en een tijd van rusten, zoals de seizoenen ons ten voorbeeld zijn.

Gerda Kooijman-Groeneveld

Colofon en voorwoord	01
Inhoudsopgave	03
Nieuwtjes van de dorpsraad	05
Onze kleinste Hèmersen	07
In memoriam: Barones van Wassenaer`	08-09
Vakantie-Bijbeldagen	10-11
Technische Groothandel Op 't Hof 25 jaar	13
Vos transport 100 jaar	14-15
Barrelrally	18-19
Kerstpakkettenmarkt	21
Muziek in de piano	22-23
De vrouw met de hond	25
Drones op De Wegwijzer	26-27
Ontmoetingen met de burgemeester	29
Getrouwd	30-33
Nieuwe bewoners (3)	35-37
Van een jonge moeder	38-39
Stukske plat proate	39
20 vragen aan Rosalina de Groot	42-43
Huwelijksjubileum en overname bedrijf Gerrit en Ina Vos	45-47
Huwelijksjubileum Marius en Jannie Verheij	48-49
Huwelijksjubileum Jan en Mijns Bok	50-51
Van een schippersvrouw	54-55
Uit de pastorie	56-57
Gedicht 'De nieuwe huizen'	59
Onze oude boerderij	61-63
Verdwenen boerderij aan de Kapelstraat	64-65
1000 assen fotoreportage	67
Sail 2024 fotoreportage	69
Nieuws van de senioren	70-71
Van de brandweer	72-73
Juliana-Concordia	75
Eindejaarsactiviteit aankondiging	77
Nieuwsgierig vogeltje	77
Begrafenisonderneming Hobo	79
De Boterbloem	81
Knutselen voor jong en oud	82-83
Recept perentaart	85
Een Hèmers voorleesverhaal	86-87
Rouw	88

Afscheid van de voorzitter

René van de Werken heeft wegens zijn drukke werkzaamheden afscheid moeten nemen van de dorpsraad. Hij heeft de voorzittershamer overgedragen aan Walter Esch en die heeft zijn functie van vicevoorzitter overgedragen aan Anne-Carlijn van Dam.

Anne-Carlijn en haar zus Madeleine nemen tevens de werkzaamheden op het gebied van social-media over van René.

Tijdens de laatste vergadering hebben we René van harte bedankt voor zijn jarenlange inzet voor de dorpsraad en dus ons dorp.

Aftredend en herkiesbaar

Arie Verheij en Evelyne van Wijk zijn herkozen als bestuursleden. Er waren geen tegenkandidaten.

Uitrit Sterakker – Ormelingsstraat

De gemeente zal haaiantanden aanbrengen, waardoor er voor iedereen duidelijkheid ontstaat.

Vernieuwing speeltuintje en nieuw trapveld

Er is nog niets nader bekend over het vernieuwen c.q. opknappen van het speeltuintje en ook hebben we nog geen nieuwe locatie kunnen vinden voor een trapveld nu het veldje aan het einde van de Tuinstraat gaat verdwijnen.

AED Sterakker

Deze wordt geplaatst door Walter en Dirk in overleg met Gert Jan Kuipers.

MFA

Er is een overleg gaande met de gemeente om te kijken of er een gymzaal kan komen, die voor wedstrijden geschikt is, zodat Hamarithi weer in Nederhemert met de diverse verenigingen kan sporten. Ook is er het advies om een voorschot te nemen met de aanschaf van grond op een locatie van een eventueel nieuw dorpshuis of dat er op de plaats van de gymzaal en/of oude school extra parkeerplaatsen kunnen komen. De provincie heeft toestemming gegeven om in het buitengebied te bouwen.

SAIL

Op het moment dat u dit leest heeft de SAIL weer plaatsgevonden. De vooruitzichten van het weer waren goed en het eindpunt was weer eens gezellig in ons dorp.

Fietspad Bergsche Maasdijk

Door zijn enorme inzet heeft Walter het voor elkaar gekregen, dat er groen licht is voor het fietspad. De gemeente en provincie hebben afgesproken om het benodigde bedrag gezamenlijk op te hoesten. De gemeenteraad heeft de reservering voor hun deel gedaan, dus nu ligt de bal bij de provincie.

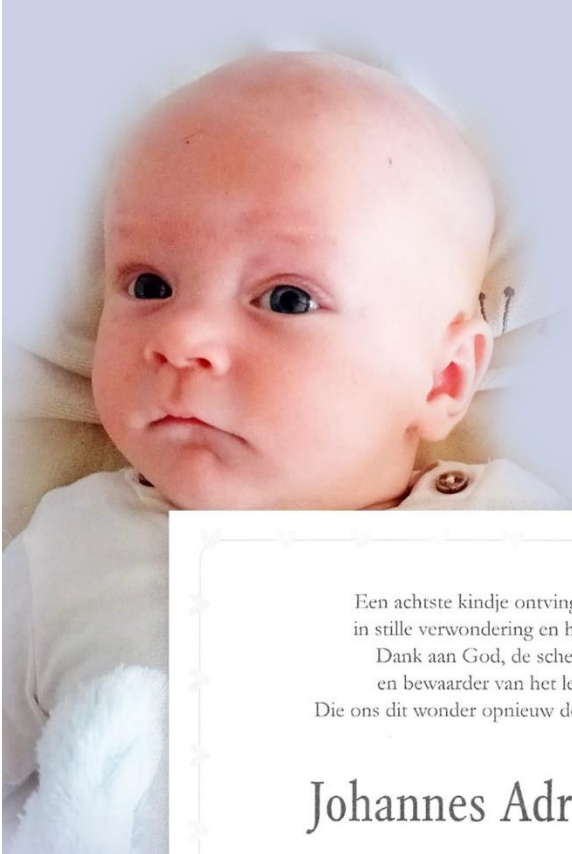
Eindejaarsevenement

Op zaterdag 28 december plannen we weer een gezamenlijke activiteit met Oranjevereniging en IJclub. Er komt weer een 'Heel Hèmert Bakt'-wedstrijd voor kinderen tot en met 12 jaar en voor ouderen. We hopen weer op heerlijke mooie baksels en een enthousiaste opkomst. Verder zal er een lampionnenoptocht zijn en in de avond een verrassingstocht voor iedereen boven 12 jaar. Er is gratis koffie, thee en ranja. Wie wil, kan soep en een broodje blijven eten. Verdere invulling zullen we op een later tijdstip bekend maken. Dit eindejaarsevenement zal in het teken staan van 25 jaar Zaltbommel.

De prijzen zullen uitgereikt worden door onze burgemeester.

We hopen weer op een gezellige grote opkomst, dus zet 28 december alvast in jullie agenda.

Willemien Hobo

onze kleinste...

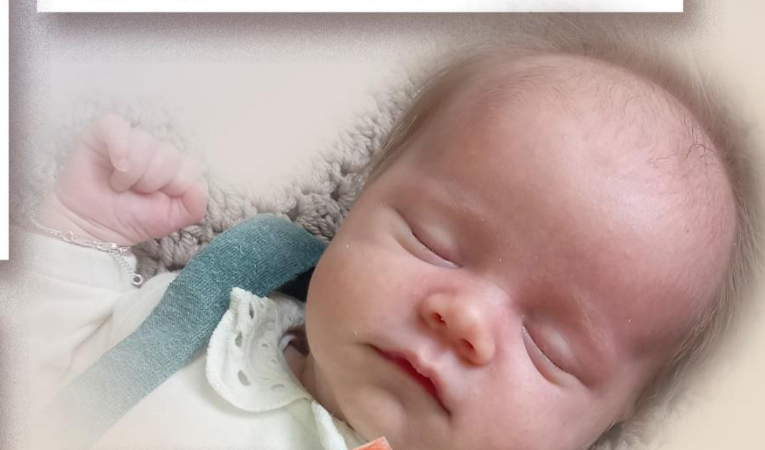
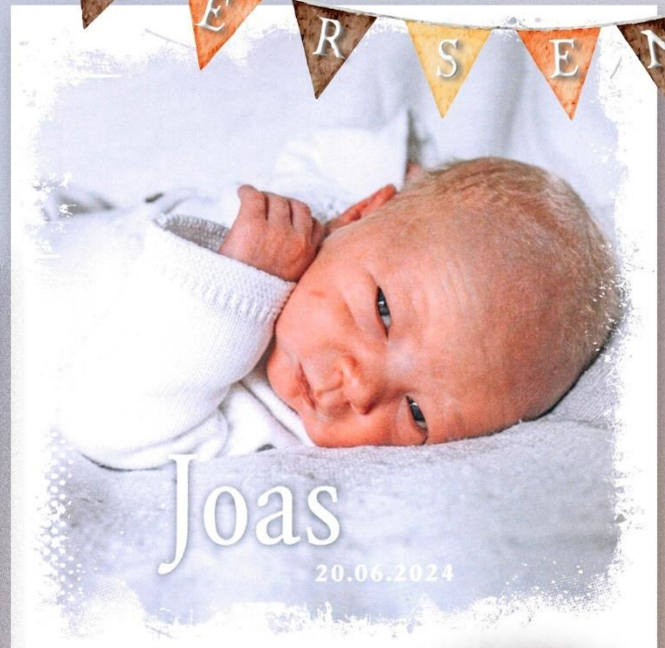
Een achtste kindje ontvingen wij,
in stille verwondering en heel blij.
Dank aan God, de schepper
en bewaarder van het leven,
Die ons dit wonder opnieuw deed beleven.

Johannes Adrianus

00.50 uur | 53 cm. | 3290 gram

Jaap en Marjan van Genderen.
Anton, Arieke, Dianne, Joalien,
Anne-Maaike, Marthe en Daniëlle.

Molenstraat 31, 5317 JD Nederhemert
T. 06 - 226 820 46

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte
van een dochter en zusje

Antonia Cornelia

20 juni 2024

Roelof en Caroline Oomen-Vos
Henrico, Marthe
Kapelstraat 23
5317 JP Nederhemert

Bezoek vinden we fijn, mag het de eerste 10 dagen zijn?
R: 06-31767195 | C: 06-57602437

Of van harte welkom op onze kraammiddag bij ons thuis
D.V. zaterdag 17 augustus van 15.00 tot 18.00 uur.

Amelie

Nadine van Wassenaer - Mommersteeg

Vlijmen, 3 april 1930 - Nederhemert - Zuid, 3 augustus 2024

Na een mooi en lang leven is op 3 augustus 2024 op haar geliefde Eiland Nederhemert op 94-jarige leeftijd en omringd door haar kinderen in haar slaap overleden,

Bernadine Maria Cornelia barones van Wassenaer van Nederhemert – Mommersteeg
Douairière Maurits Ernst Leopold baron van Wassenaer van Nederhemert, Heer van Nederhemert.

Daarmee komt een einde aan een hele generatie van deze tak van de familie van Wassenaer op 't Eiland. Zij laat echter een hechte club van ruim 50 Eiland-liefhebbers na in de gezinnen van haar kinderen.

Van haar werd in een besloten ceremonie afscheid genomen op het familiehuis Hamarita, waar zij de laatste jaren met goede verzorgsters en haar kinderen doorbracht.

Zij is op 3 april 1930 geboren en getogen op Huize de Melie in Vlijmen, waar zij tot de oorlog in een warm gezin een fantastische tijd had. Zij was in dat gezin, met één jongen en vier meisjes, wel een buitenbeentje, niet erg begaan met poppen en kinderwagens, maar meer met

buitenspelen, meehelpen op de boerderij aan de overkant, met de boer mee het land op, de polder in of naar de eendenkooi. Een echt buitenmens.

Het was een sociaal zeer actief gezin. Er waren veel diners en altijd veel vrienden, neven en nichten, waarmee haar enorme gastvrijheid en gezelligheidskwaliteiten een natuurlijke start hebben gemaakt.

De oorlog was natuurlijk een minder leuke periode.

Er zijn wel spannende verhalen over de schuilkelder, over onderduikers, de Duitsers die op de deur bonstten, haar vader die in de gevangenis belandde. Zij vertelde haar kinderen keer op keer het verhaal dat Harry Simons, een bevriende arts, 'n Duitse hoge officier pas wilde helpen met een graatje in zijn keel, onder de voorwaarde dat hij zou zorgen dat haar vader, Giel Mommersteeg, onmiddellijk vrijgelaten zou worden. En zo geschiedde. Wat een blijdschap, zeker voor haar, die zo dol op haar vader was!

Nederhemert lag na de oorlog helemaal in puin en de mensen waren hier druk bezig met de wederopbouw, zo ook in Huize van Wassenaer.

De Mommerstegen waren bevriend met de van Wassenaers, via de echtgenotes, die samen culturele evenementen bezochten en organiseerden, voor de oorlog ook op het kasteel.

Zij kende haar latere echtgenoot, Maurits, dus al, die snel de landbouwschool had gedaan zodat hij beter kon helpen om de boerderij weer op te bouwen. Zij vond dit allemaal heel interessant en er ontstond iets moois tussen die twee. Haar vader vond dat ze veel te hard van stapel liepen, toen Maurits met plannen bij hem kwam (ze waren toen 19 en 18 jaar). "Maurits moest nog maar eventjes met treintjes blijven spelen," zei deze. En hij stuurde zijn dochter voor de zekerheid voor een aantal maanden naar Frankrijk.

Maar.... op het perron van Den Bosch bij het uitzwaaien, nét voor haar vertrek, vroeg hij haar

tóch al ten huwelijk. En in '52 zijn ze getrouwd en kregen uiteindelijk maar liefst 7 kinderen.

Wederopbouw was haar op het lijf geschreven. Het was een tijd waar zij altijd met heel veel plezier over sprak. Op de boerderij, met de koeien achter in de stal, zonder elektra en stromend water, eigen melk, eigen vlees, een eigen groentetuin en slachtkonijnen.

Tegenvallers waren er ook, met ernstig zieke kinderen, mislukte oogsten, mond- en klauwzeer. Maar zij kon het aan en was helemaal in haar kracht. Samen met de medewerkers, Arie Lanser, Jan Poes, Stienes, Tom en Lange Gerard en hun gezinnen werd er enorm aangepakt.

Eind vijftiger jaren moest het roer op de boerderij om, omdat die onvoldoende inkomsten gaf en er heerste mond- en klauwzeer. Toeval of niet: de koeien gingen eruit en de New Forest pony's kwamen erin. Die pony's stonden niet op stal, maar liepen los in de wei.

Voor Maurits was dat handel, voor haar een droom. Zij was in charge van de paarden, bij de shows geholpen door Piet van de Brand uit Bern die een echte paardenman was.

In diezelfde periode begon haar man met de Eista-werf en zij vormde ook bij dit avontuur zijn steun en toeverlaat. Van harte.

Alle jeugd op het eiland (en dat was heel véél jeugd in die tijd) wist de Boerderij - en later Hamarita - te vinden. In onze eigen herinnering, gingen wij als kinderen in die tijd alleen maar zwemmen en roeien, kamperen op het strandje, vuurtje stoken, hutten bouwen, verstoppertje spelen in het stro onder de hangar, paardrijden enzovoorts. Op woensdagmiddag gingen we vaak met 'n Landrover vól Eilandkinderen naar de Drunense Duinen.

Tussen alle bergen werk die zij verzette, hield zij toch altijd haar ruimte voor eigen hobby's en vrijheid: als iedereen nog sliep even 'n uurtje lekker wandelen, in de tuin werken, zwemmen of even roeien. Of ze ging mee vissen met de zeeg in de roeiboot van Kees de Trekker uit Aalburg en Jan Vos uit Veen. En toen zij wat meer ruimte kreeg, pakte zij heel actief en talentvol het schilderen op.

De jacht was ook altijd een favoriete bezigheid: Zo was het rond kerst '68 op een jacht dat de honden bij een dichtbegroeide droge sloot er niet doorheen kwamen. Hoogzwanger sprong zij als fervent drijfster in die greppel met haar drijfstok en joeg de fazanten eruit. Drie weken later werd haar jongste dochter Lara geboren.

In de zestiger jaren namen zij en haar man wat meer afstand van de (Rooms Katholieke) kerk. Vooral zij - die net als haar man vanuit haar jeugd tot dan toe in een traditie stond van iedere zondag naar de kerk en alle sociale gezelligheid daaromheen- werd steeds kritischer.

Sommige tradities, zoals het gezamenlijk vieren van Kerst en Pasen met de hele familie, werden door haar echter juist enorm geëntameerd.

Voor de barones en haar in 2009 overleden echtgenoot was het een grote vreugde te zien dat hun kinderen zich zo inzetten om, wat overgebleven is van de Oude Heerlijkheid niet alleen te behouden, maar juist weer in grote mate te herstellen en in goede en duurzame staat te ontwikkelen en aan volgende generaties over te dragen.

Het zal na haar overlijden anders zijn, zeker. Maar door al het goede wat zij heeft overgedragen, aan de familie en op Nederhemert, zal zij er in gedachten altijd bij blijven.

OP REIS

Op 9 en 10 juli hebben we in Nederhemert voor de tweede keer Vakantie-Bijbeldagen gehouden.

Na de eerste keer Vakantie-Bijbeldagen in 2023 waren er gelukkig veel positieve reacties gekomen en er mocht dit jaar een herhaling komen. Dus wij als comité zijn in januari weer met frisse zin met de voorbereidingen aan de slag gegaan. Nu wél met een dosis ervaring, dus met verbeterpunten in ons achterhoofd hebben we weer geprobeerd een mooi programma in elkaar te zetten.

Het thema wat we bedacht hadden dit jaar was 'Op reis'. Natuurlijk omdat het vakantietijd is en het de kinderen aanspreekt, maar vooral ook als achterliggende gedachte dat we allemaal op onze levensreis zijn. Na veel weken van voorbereiding was het dan zover, rond de 220 kinderen kwamen het kerkplein op. Dat is echt heel veel en ook een organisatorische uitdaging. Heel mooi natuurlijk dat er zoveel kinderen zich aangemeld hadden. Ook hadden we veel vrijwilligers, zonder hen kon het niet slagen dus ook dat mag gezegd worden.

We openden met elkaar in de kerk met Bijbel lezen en gebed door dominee van Meggelen. Ook zongen we een aantal keer het gezang 'Heer wees mijn gids' zodat de kinderen die een beetje konden leren. Op de eerste dag vertelden Gerda Kooijman en Thea van Klinken de kinderen over de uittocht van het volk Israël

uit Egypte. Daarna voerden alle vrijwilligers in groepjes kleedgesprekken met de kinderen. We hadden hiervoor koffers gemaakt met voorwerpen daarin die je meeneemt als je op reis gaat. Zo konden we het aan de hand van die voorwerpen met de kinderen hebben over onze levensreis en de vraag wat is dan onze bestemming?

Op de tweede dag vertelden Arinda van de Werken en Doriene Oomen over Gods zorg voor het volk Israël. Hoe het mopperende volk gestraft werd maar ook over het geduld dat God had. De kinderen maakten daarna een toepasselijk knutselwerkje.

Na de pauze startten we de eerste dag met spellen. Ook deden de kinderen een speurtocht, voor de grootste groepen was er een escaperoom en bumperbal en natuurlijk hadden alle kinderen ook veel plezier op de springkussens.

Op de tweede dag gingen de kinderen na de pauze hutten bouwen op het weiland. Enorm zoveel pallets, karton e.d. wat er op het weiland gebracht was en het was bijna allemaal in gebruik. Heel mooi om te zien wat voor creaties de kinderen maakten. De hutten mochten ook geverfd worden, vonden ze héél leuk natuurlijk, maar dat ging soms wel érg enthousiast. Sorry moeders, verbeterpuntje voor evt. een volgende keer.

Als afsluiter mochten de kinderen een frietje en snack in de hut opeten. Daarna eindigden we met gebed en zaten de dagen er alweer op. We hopen dat de dagen tot zegen mogen zijn. We hebben het heel goed getroffen met het weer, de sfeer was gemoedelijk en alles verliep gelukkig zonder ongelukken. De kinderen genoten en dan genieten wij ook!

Annebeth van de Werken - Oomen

Op de volgende bladzij een collage van deze dagen.

Groothandel Op 't Hof 25 jaar

Zaterdag 31 augustus stonden de deuren bij Technische Groothandel Op 't Hof open in verband met hun 25-jarig bestaan. Deze dag was iedereen welkom, klant of (nog) geen klant. Wat was het weer een gezellige dag. Dit kwam ook door het prachtige weer. Veel mensen hebben de moeite genomen om een kijkje te komen nemen. Bedankt dat u en jij er was! Zonder jullie was het niet zo'n gezellige dag geweest!

Misschien heb je wel nieuwe inspiratie opgedaan voor je klus thuis of op het werk. Heb jij ook leuke en misschien wel onverwachts spontane ontmoetingen gehad? Ben je nog een oude bekende tegengekomen? Er was die dag van alles te zien, te proeven en te beleven. Er werden demonstraties gegeven, maar bezoekers konden ook zelf dingen uitproberen. Er was een leuke quiz gemaakt. De antwoorden waren wel te vinden, maar soms moest je goed zoeken, lezen en nadenken. Heb je meegedaan met het VR banden wisselen in de Pitstop Challenge? Er waren leuke prijzen te winnen.

Op 't Hof had als goed doel MAF betrokken bij het jubileum. MAF-vliegtuigen vliegen wereldwijd om hulp te bieden en het Evangelie te brengen naar de meest afgelegen en armste gebieden. MAF vliegt naar het uiterste. Verder dan ver! Een aantal teamleden willen D.V. 8 maart 2025 meedoen met de Runway Run. Rennen over de landingsbaan voor levensreddende vluchten. De meesten gaan de uitdaging aan voor de 10 km. Sommige willen de 2,5 km gaan volbrengen, maar er zijn er ook die voor de halve marathon gaan! Ze willen hier wat geld voor ophalen, dus binnenkort kan het zijn dat u en jij nog van hen hoort.

Ben je niet geweest tijdens de jubileumdag? Ook na de jubileumdag ben je van harte welkom om (vrijblijvend) een kijkje te komen nemen. In de afgelopen jaren heeft Op 't Hof een aantal vestigingen erbij gekregen. Wil je een rondje Nederland combineren met het ontdekken van de andere vestigingen? Noteer dan alvast de data voor de volgende vestigingen in je agenda.

Open dagen op de andere vestigingen:

D.V. vrijdag 27 september in Wolvega, vrijdag 11 oktober in Veen en vrijdag 15 november op Urk. De datum voor de nieuwste vestiging in Heythuysen is nog niet bekend.

OP'T HOF
TECHNISCHE GROOTHANDEL

**PROF
NORM**

Vos transport 100 jaar

Als ik mezelf op een winderige zomermiddag per fiets naar Zaltbommel transporteer, zie ik op een vrachtwagen onderweg, de tekst "time makes the difference". Ze zullen er wel mee bedoelen, dat zij zich onderscheiden door alles in zo min mogelijk tijd te doen.

Hoe de tijd ook een verschil kan maken voor een bedrijf, daarover ga ik vandaag met Aart Vos praten. Hij is de zoon van de onder de ouderen bekende Es Vos, één van de vijf zonen die Aart Vos Senior kreeg, naast twee dochters. Die Aart begon eigenlijk al in 1916, met melkbussen brengen naar de melkfabriek met paard en kar. In 1924 startte hij een bodedienst met twee T-Fords, en dat jaar wordt aangehouden als begin van Vos Transport.

Heel lang was het een eenmanszaak. Het vervoer van landbouw- en veeteeltproducten in de eigen streek was wel de hoofdactiviteit. Na 1945 gaat het allemaal snel veranderen. Er moet volop gebouwd worden, de steenfabrieken draaien op volle toeren en Vos groeit mee. De vijf zonen komen allemaal in het bedrijf van vader Vos te werken, meer vrachtwagens worden aangeschaft en zelfs extra personeel is nodig. In 1953 werd aardappelhandel Gebr. Vos opgericht.

Met de vrachtwagen werden de aardappels bij de boeren opgehaald, ze werden aan de Kapelstraat opgeslagen, we praten over ongeveer 2000 ton. Gedurende de winter en in het voorjaar werden de aardappels gesorteerd en in zakken verpakt om ze weer te verkopen. Daarnaast werden boomgaarden gepacht, eigen personeel ging het fruit plukken en dat werd daarna op eenzelfde manier verhandeld. Rond 1965 rijden er zeven vrachtwagens en zijn er zes mensen in dienst. Daarnaast worden enkele sleepschepen aangeschaft voor bulkvervoer van granen en veevoeder. Zo ontstond er ook een afdeling scheepvaart.

En dat is altijd de afdeling geweest, waarvan Aart Eszn letterlijk en figuurlijk aan het roer stond. Al heel jong wist hij dat op het water zijn, was wat hij wilde, ondanks de wens van vader dat Aart boekhouder zou worden. Op zijn dertiende ging hij intern op de schippersschool en in 1967 begon hij met varen, totdat hij in 2022 voorgoed afmeerde. Hij heeft heel veel gereisd. Men liet ooit duwbakken bouwen tot in China en Rusland toe. Het lukt mij niet om alles hier op papier te zetten wat ik allemaal aan mooie verhalen heb gehoord, maar gelooft u mij, als ik zeg dat Aart als boekhouder zo'n spannend en interessant bestaan niet zou hebben gehad. En nog even over veranderende tijden gesproken: het staat voor Aart vast dat de komst van de mobiele telefonie een grote verandering teweeg heeft gebracht, ook in de transportwereld. Alles moet snel of nog sneller. Vroeger bleef men ongestoord een paar dagen met het schip wachten, totdat men aan de beurt was om te laden of te lossen.

De onderneming blijft groeien, op een gegeven moment zijn er zeven opvolgers. Het bedrijf werd als een C.V. voortgezet met twee beherende vennoten en vijf vennoten die mede voor het geld zorgden. Tegenwoordig is het Gebr.Vos Transport B.V. Men heeft enkele jaren geleden de maximale afstand tot ongeveer 500 KM vanaf Zaltbommel teruggebracht, vooral in verband met de concurrentie vanuit Oost-Europa. Dit alles was nodig om het bedrijf financieel gezond te houden. Het aantal vrachtwagens werd tot ongeveer 40 teruggebracht.

Een heel belangrijke activiteit is “warehousing”. Fabrieken kunnen hun producten bij Vos opslaan en die zorgen er dan voor dat de bestellingen van de groothandel verzameld worden en op de gewenste tijd afgeleverd. Er is tevens een speciale afdeling voor verpakkingen die men kan leveren aan bedrijven in de omgeving. Zo zijn de activiteiten veel meer omvattend dan goederen van a naar b brengen. In 2002 werd een bestaand pand in Zaltbommel gekocht. Daar werd nog een nieuw pand met kantoorruimte gebouwd dat in 2011 wordt geopend. Tenslotte werd er in 2022 nog een pand gehuurd, zodat nu de totale opslagruimte uitkomt op circa 50.000 m².

Tijdens mijn bezoek heb ik met Aart het fotoboek doorgenomen dat men heeft samengesteld. Dat boek wordt gemaakt ter gelegenheid van dit jubileum, maar het zal waarschijnlijk in beperkte kring worden verspreid. Wat een rijke geschiedenis en heel mooi dat men zo veel foto's heeft gemaakt en bewaard. Zelfs de klimaatverandering is in het fotoboek te zien. In 1979 kon men enkele dagen niet varen vanwege ijs op de sluisdeuren. Als je als bedrijf honderd jaar meedraait, heb je wel een plaats in de transportwereld verworven. Wat is er in die eeuw veel gebeurd: de crisis rond 1930, de Tweede Wereldoorlog en de wederopbouw, een oliecrisis in de 70'er jaren, de brand die in 1991 het kantoorpand aan de Kapelstraat in de as legde, de financiële crisis van 2008, die ook heel veel gevolgen had. Steeds opnieuw, wist men toch weer verder te gaan. Eind september zal het jubileum gevierd worden in een hal van het bedrijf in Zaltbommel.

Bedankt voor het bezoek wat ik mocht brengen en voor alles wat ik heb gehoord en gezien.

Veel succes nog met jullie mooie onderneming.

Gerrit Bouman

Carbage run

Rondje Europa in vijf dagen

Ja, hoe saai kan het worden, elke dag in je auto diezelfde route naar je werk. Dat het ook anders moet kunnen, daar hadden Corné en Arné al eens over nagedacht. En dat idee werd opgerakeld toen ze op facebook over de carbage run lazen. Om u te helpen wie deze avonturiers zijn: zijn opa Dirk zat lange jaren achter een vrachtwagenstuur en de vader van Corné doet dat nog dagelijks.

Arné Kreling en Corné van Aalst begonnen zich voor te bereiden op de tocht, die in juni dit jaar plaatsvond. Dat begint met een auto aan te schaffen die minimaal 20 jaar oud is en maximaal € 1000,00 mag kosten. Maar wel weer veilig en betrouwbaar moet zijn. Misschien kunt u op een foto ontdekken bij welk merk je dan uitkomt.... Dat je je wel moet voorbereiden, verradt het handboek van 32 pagina's, waarin je leest wat allemaal wel en niet mag, de regels bij het overnachten enzovoorts.

Verder dat deelname aan deze tocht geen makkie is, en dat je je gewoon aan de regels van al die landen moet houden. De post heeft al een paar bewijzen daarvan in Nederhemert bezorgd. De organisatie heeft geen pechhulp of sleepdienst. De runners helpen elkaar.

In alle vroegte op 24 juni rijden ze naar Balen in België, want daar begint het avontuur. De auto wordt eerst gecontroleerd, want je mag er ook weer niet al te veel toeters en bellen op maken. En als je dat toch wilt, moet je slim zijn en je toeter ergens verstoppert... Het hele spul gaat de weegbrug op met chauffeurs en bagage, want het totaalgewicht mag niet hoger zijn dan 3500 kg.

De bedoeling is dat je in vijf dagen tijd vijftien Europese landen aandoet. Vijftien landen, omdat deze 'barrelrally' al vijftien jaar wordt georganiseerd en dan ook nog verschillende edities per jaar. Men was door de Zwitsers gewaarschuwd voor strenge controles, dus dat land wilden ze via de snelweg zo snel mogelijk weer achter zich hebben :). Maar behalve die stukken op de snelweg, hebben Corné en Arné ook heel veel mooie stukken gereden. Vooral het rijden door de Dolomieten vonden ze erg mooi. Rond de middag wisselden ze van

zitplaats. De start was rond 8 uur 's morgens en je moest 's avonds uiterlijk tien uur op de camping binnenrijden. Onderweg kun je diverse opdrachten doen om punten te verzamelen. Voor Arné en Corné was het meedoen belangrijker dan een prijs te winnen. Maar één opdracht leek hen wel leuk, zie foto. Een deelnemer moest afkoelen in een originele Coca-Cola koelkast, en ze wisten een winkelier zo ver te krijgen, dat het in die winkel mocht. Met 1300 deelnemers in 500 auto's (waarvan er 25 de finish niet haalden) kunt u zich wel

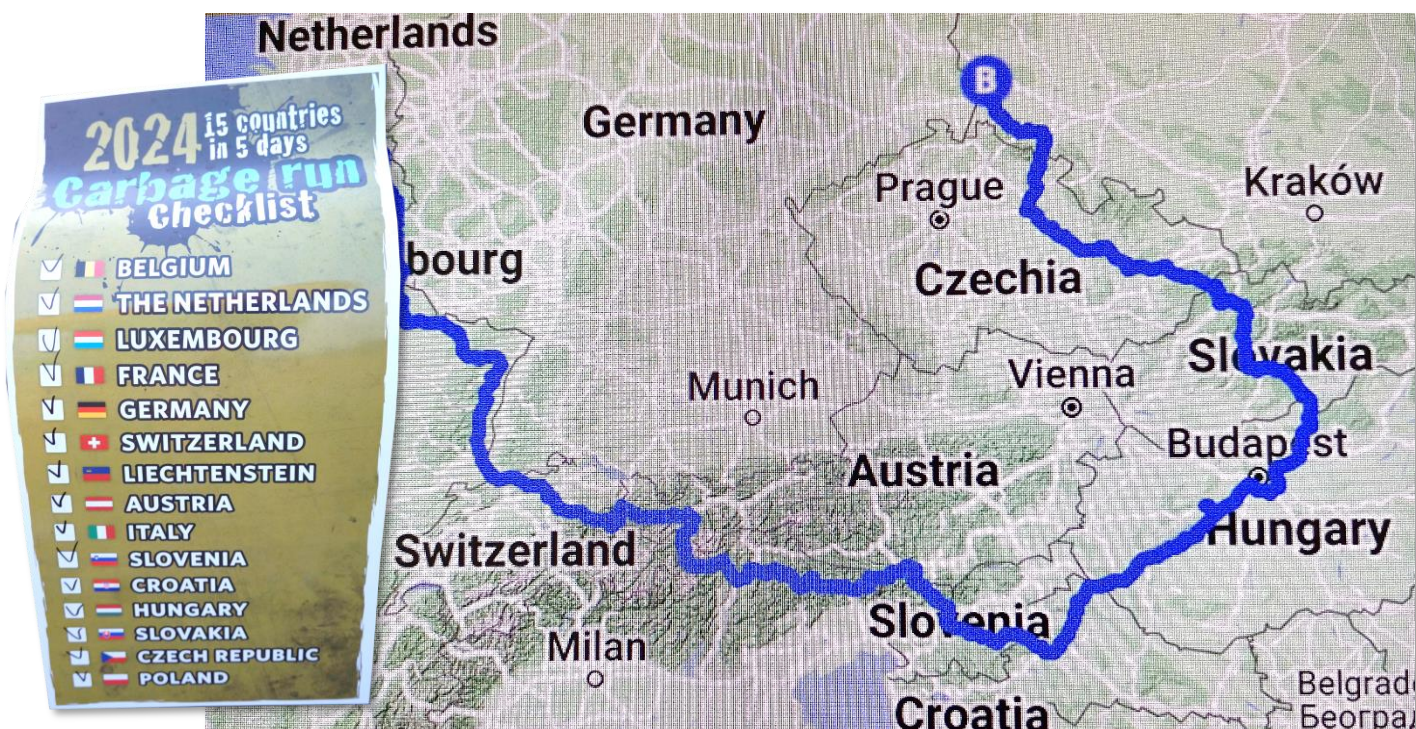
voorstellen, wat er allemaal bij komt kijken. Er waren campings afgehuurd of eventjes speciaal voor deze gelegenheid aangelegd. En er was gezorgd dat de deelnemers kennis konden maken met het eten van dat land en het water ervan drinken, weliswaar nadat dat water door een brouwerij op smaak was gebracht. Na zo'n lange werkdag is het wel fijn om weer lekker te eten en wat te drinken en een poosje te slapen.

In juni, we herinneren het ons allemaal, viel er nog veel regen. Zo ook in Italië, waar 's morgens heel veel auto's met een Manitou op de verharde weg moesten worden getakeld.

Een andere keer kwamen Arné en Corné er op tijd achter, dat een wiel los dreigde te lopen. Ze konden het dus gelukkig op tijd weer vastdraaien. Ook gebeurde het dat de auto nog maar 50km/uur reed, omdat de noodloop was geactiveerd. Dat kon makkelijk worden opgelost door een pauze te nemen, en daarna vol gas weer verder.

Deze twee jongens kijken terug op een leuke week en op zaterdag rijden ze Nederhemert weer binnen. De auto gaat nog niet op marktplaats.nl of gaspedaal.nl. Ze hebben de smaak te pakken en hopen nog weleens zoiets te doen, dan misschien richting het Noorden. Bedankt Corné en Arné, dat we een einde mee mochten rijden.

Gerrit Bouman

Kerstpakketten tussen Maas en Waal

Lokaal kan het allemaal

Naar aanleiding van de vraag om kerstpakketten bij klanten aan te mogen vullen in de voorgaande jaren kwam Jan op 't Hof op het idee dat dit ook nog op een andere manier ingevuld kon worden.

Het was ergens begin 2022. Jan nam contact op met Arthur van Horssen. Die is ook altijd wel in voor iets nieuws. Ze vonden dat ze er ook andere plaatselijke ondernemers bij konden betrekken die meerwaarde zouden kunnen hebben voor de inhoud van een kerstpakket. Zogezegd, zo gedaan. Ernst van Wijk van Warenhuis 't Kloske en Machiel van de Wetering van Kaasshop Heyhoef werden gebeld. Allebei waren ze wel te vinden voor deze nieuwe uitdaging.

Er werd een datum afgesproken voor het eerste overleg en van het één kwam het ander. Oktober 2022. De eerste kerstpakkettenmarkt voor ondernemers. Dat gaf toch wel wat spanning. De ondernemers willen het wel laagdrempelig aanbieden, met een ruim assortiment. De (gepersonaliseerde) artikelen kunnen gecombineerd worden, in de mix, naar eigen wensen en budget. Ze zijn ook heel flexibel in het aantal pakketten wat samengesteld moet worden. Echt (bijna) alles is mogelijk in overleg.

Het was heel fijn dat er ondernemers en stichtingen waren die in 2022 en 2023 hun kerstpakketten hebben besteld. Na elke kerstpakkettenmarkt waren er nog wat verbeterpunten, maar daar zijn ze mee aan de slag gegaan. Zo mogen ze D.V. 1 en 2 oktober hun derde kerstpakkettenmarkt houden.

Locatie kerstpakkettenmarkt 2024:
Ambachtshof 2, 5317 NN, Nederhemert

Hoe gaat zo'n kerstpakkettenmarkt voor ondernemers er aan toe?

We zullen proberen je een inkijkje te geven. Het is een middag en/of avond met vrije inloop. Je hoeft dus geen afspraak te maken. Wil je dit toch? Geen probleem, ook dit is mogelijk. Neem dan contact op met één van de ondernemers of stuur een mail via:

kerstpakkettenmaasenaar@gmail.com

Onder het genot van een hapje en een drankje kan je in alle rust je pakket(ten) uitzoeken. Heb je een vraag? De ondernemers zijn er om deze te beantwoorden. Heb je als (vertegenwoordiger van een) ondernemer zelf al iets in gedachten? Bespreek dit gewoon, samen komen we er altijd uit.

Noteer in je agenda: 1 en 2 oktober 2024 van 15.00-20.00 uur.

In de piano kijken met Gerrit Keijnemans

De meesten van ons hebben wel enig idee van hoe een piano klinkt en eruitziet, maar hoe die mooie klanken tot stand komen, zal misschien voor velen niet helemaal duidelijk zijn. Gerrit kan er

enthousiast over vertellen. Ik zal proberen u ook wat in te wijden in dit interessante onderwerp. Alleen het mooie stukje muziek waarop Gerrit mij aan het einde van de avond trakteerde, kan ik hier niet laten horen.

Pianotechniek? Totdat Gerrit ermee in aanraking kwam op een beroepenmarkt die zijn school organiseerde, had hij er ook nooit van gehoord. Laat staan gedacht dat hij een opleiding in die richting zou gaan volgen. Hij is 19 jaar oud en na het voltooien van de HAVO, is hij begonnen met deze studie en hij gaat na de vakantie aan het tweede jaar beginnen.

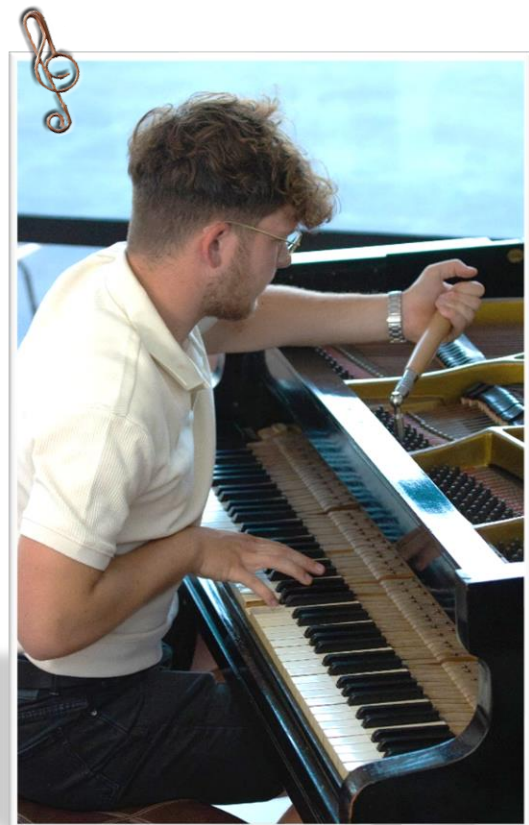
Voor dit beroep moet je een beetje van muziek weten en dat leuk vinden. Daarnaast is het nodig om technisch inzicht te hebben en met je handen te kunnen werken. Gerrit volgt de opleiding aan het Hout en Meubilerings College (HMC) in Amsterdam, waar ongeveer dertig studenten dit vak leren. Maar dit is dan ook de enige school in Nederland.

In de woonkamer van familie Keijnemans staan een piano en een vleugel. Bij een daarvan zien we op de foto Gerrit bezig met het stemmen.

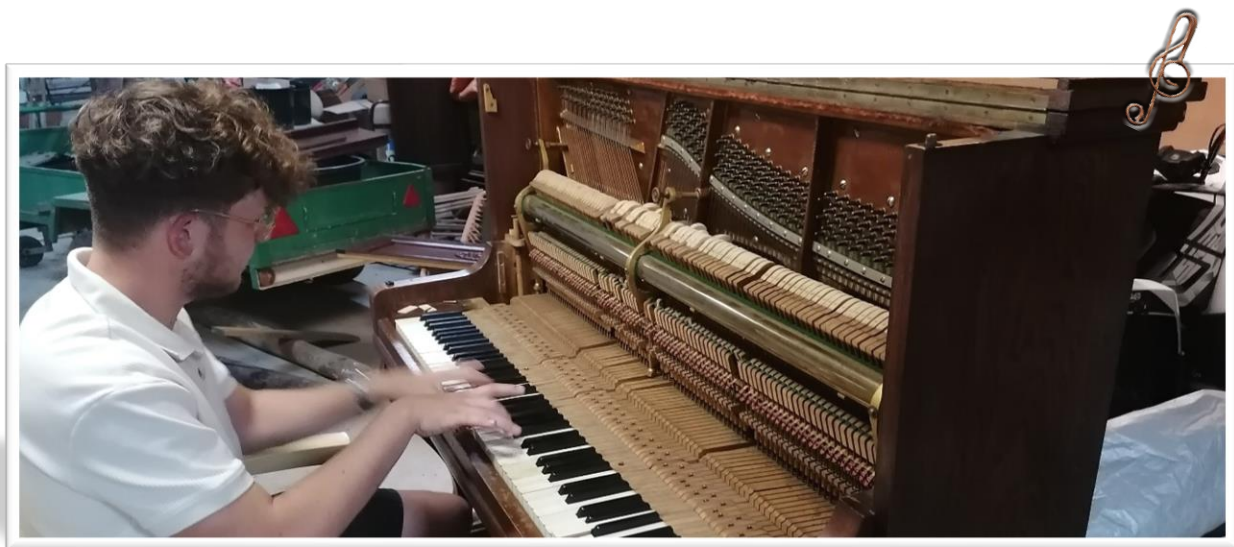
Een klus die twee keer per jaar moet worden uitgevoerd om je muziek zuiver te laten klinken. Alleen al dit onderdeel vraagt veel oefening. Uiteindelijk moet je het binnen een uur kunnen voltooien. Het hout is natuurlijk gevoelig voor droogte en

vocht, hetgeen ook invloed heeft op de snaren. Een piano heeft meer dan 200 snaren, afhankelijk van merk en maat. Gerekend vanaf de hoogste toon naar de laagste is ongeveer het eerste driekwart gedeelte staaldraad zonder een koperen wikkeling en het laagste kwart staaldraad met een koperen wikkeling. Voor de hoogste tonen zijn de snaren kort en dun, voor de laagste lang(er) en dik(ke). Daarom hebben de snaren voor de laagste tonen een koperen omwikkeling, namelijk om ze nog dikker te maken. Met de toets, die vroeger met ivoor was bekleed, breng je een hamertje in beweging dat de snaar aantikt, en als je dat op de juiste manier doet, vormen de aangesproken snaren samen een stukje muziek.

Behalve de snaren en het mechaniek om die snaren in beweging te brengen, is de zangbodem een belangrijk onderdeel. Omdat de snaren verbonden zijn met een houten kam, die vastgelijmd zit aan een houten trilplaat, de zangbodem, wordt die trilling (of toon) versterkt

Gerrit stemt de vleugel

en kunnen we de typische piano-toon horen. Het hout daarvoor moet best speciaal zijn. Een vierde deel moet winterhout zijn en de rest zomerhout. Het hout moet zes jaarringen per centimeter hebben. Kwasten en knoesten maken het hout ongeschikt. De jaarringen dienen zo recht mogelijk naast elkaar te liggen. Het gebruikte hout bepaalt voor een groot gedeelte de kwaliteit van de piano.

Op de foto zie je de 'huiskamerpiano' waar de snaren in een verticaal vlak liggen. Voor een concert wordt meestal een 'vleugelpiano' gebruikt, waar de snaren in een horizontaal vlak liggen, en die dus groter is.

Vergeleken met een pneumatisch orgel is een piano een betrekkelijk simpel instrument. Denk ik. Ik vraag aan Gerrit of mijn gedachte waar of onwaar is. Het klopt. En hij voegt daaraan toe dat het orgel de meeste ingewikkelde constructie was, tot ongeveer medio 18^e eeuw. De piano stamt uit de tweede helft van de 19^e eeuw; de klavecimbel en het spinet zijn aanverwante instrumenten.

Hopelijk hebt u een idee gekregen van waar Gerrit mee bezig is. Hopelijk zit er nog veel muziek in zijn toekomst. Bedankt voor het gesprek en nog veel succes gewenst Gerrit!

Gerrit Bouman

De vrouw met de hond

Je hebt me genaaid, stom wijf! Ik stap net binnen van een boodschap doen en kijk zeer verbaasd naar mijn hond. Het is een merkwaardig thuiskomen. Wat is dat voor een grote brutale bek! En hoe bedoel je? *Je had me beloofd dat ik even mee mocht naar buiten, samen wandelend naar de winkel. En toen je mij met je allerliefste stem riep, sloot je me buiten achter in de tuin op. Trut!* En er volgen nog heel veel vieze, lelijke woorden.

U moet niet verbaasd opkijken dat ik samen met mijn hond hele conversaties voer. Ieder mens met een huisdier doet dat. Een huisdier is je maatje, bij wie elk geheim veilig is en hij zal je nooit veroordelen. Praten versterkt de band tussen baas en huisdier. Een grote beo houden is ontzettend leuk, want die heeft een groot spraakvermogen en kletst gezellig tegen je terug. Vroeger hadden wij er één, maar die is helaas ontsnapt. Dat beestje kon geweldig goed praten.

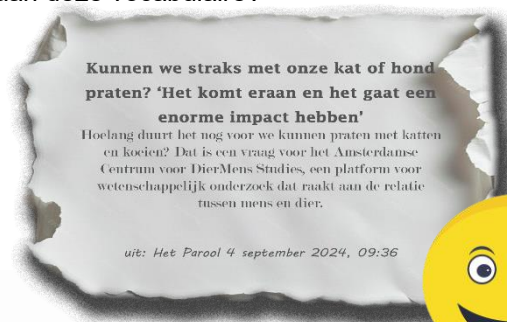
Tegen pluusje het konijntje wordt “goedemorgen”, en “morgen wordt je hok verschoond” gezegd. Ook het kanariepietje wordt “een fijne dag” gewenst en krijgt de opdracht om er vrolijk op los te fluiten. Een poes hoort van zijn baasje ook hele verhalen. Toch vraag ik mij af of de eigenaar van Rebbies Fish in de zeer vroege ochtendstond ook zijn vissen begroet. Zal hij luid “goedemorgen Guppy’s” roepen?

We praten tegen onze huisdieren.....en we praten met onze kinderen.....

Terug naar mijn hondsbrutale hond. *Je bent gewoon een naaier.* Een wat? Roep ik. *Dacht je dat wij jou niet door hadden?* Mijn hond roept nu hele vieze lelijke woorden die ik hier echt niet durf op te schrijven. Ook blaft ze heel veel ziektes en intimiteiten tussen een man en een vrouw. Schaamrood word ik ervan. Een vuurrood hoofd van woede en verbazing. Hoe is het mogelijk dat hondjelief dit roept. Een hond met zo’n goede opvoeding. En ze zegt nog: *je koopt de laatste tijd alleen maar van die smerige goedkope hondenbrokken. Ze zijn niet te vreten. Ik lust ze niet en ik eet ze niet, bah! En*

ik heb wel gezien dat je eigengemaakte appelmoes in een Hak-pot overgoot en zo de boel bedonderd. En dat flik je met nog veel meer huishoudelijke producten. Je denkt iedereen hier in huis te kunnen naaien, maar we hebben je door.

Gezinsleden komen thuis en bevestigen wat hond ongenadig voor mijn voeten wierp. Helaas, mijn experiment is mislukt en ik ben werkelijk beschaamd. Ik krijg de schuldbrief thuis. Omdat ik als uiterst betrouwbaar bekend sta, probeer ik mij eruit te redden door te zeggen dat dit maar kleine leugens zijn. Appelmoes is toch appelmoes? Bovendien bespaar ik hier het milieu mee. Hondenbrokken zijn hondenbrokken. Jullie moeten asjeblieft niet zo moeilijk doen. En hondjelief, je kon vandaag gewoon even niet mee naar de winkel. En voor deze uiterst zeldzame piepkleine leugentjes hoef je niet zo’n grote bek tegen mij open te doen. Je roept niet een ziekte te pas en te onpas. Dat is verschrikkelijk. En vloeken wil ik absoluut niet horen! En vieze praat ook niet. Begrepen? Dat ik door de mand gevallen ben, alla, maar dit is echt heel erg. Hoe kom je toch aan deze vocabulaire?

Aan de gezinsleden beken ik oprecht mijn stiekem achterbaks gedoe. Van mijn hond krijg ik een pootje. Kom....we gaan een rondje wandelen door het dorp. We komen langs de speeltuin. Opeens blijft de hond staan. Ze verzet geen poot meer. Kom op joh...we gaan verder. Maar hoe ik het ook probeer, ze blijft staan waar ze staat. Draait haar kop om en kijk me strak aan..... En dan hoor ik het.....ik hoor het ook.....allemaal lelijke, vieze praat..... De speeltuin....waar ook mijn kinderen vroeger dagenlang speelden.....

De vrouw met de hond

Drones op de Wegwijzer

De Gomarus in Zaltbommel heeft samen met groep 7 en 8 van basisschool 'De Wegwijzer' in Nederhemert dit voorjaar een uniek drone project uitgevoerd. Vanuit de Gomarus werkten er leerlingen mee uit een 2e klas H/V.

27 februari zijn de leerlingen van de Gomarus daar voor het eerst geweest om het project op te starten. Ze begeleiden Groep 7 en 8 gedurende het project. Op donderdag 20 juni werd het project afgesloten met een serieuze Drone-race!

De leerlingen reageerden erg enthousiast en hebben steeds met erg veel zin samengewerkt! Zo zeggen Marcus en Joris uit groep 7: 'Wij vinden het project leuk, vooral met de drone vliegen en het bouwen! Het bouwen van obstakels met de drones is een goede combinatie, dat maakt het nog leuker! Eigenlijk wilden we gewoon meteen beginnen, want het vliegen met een drone is het allerleukste aan dit project.'

En Rosanne en Saar uit groep 8: 'Het is leuk om te vliegen met drones en het bezig zijn met het bouwen van obstakels. Wij vinden het ook een goed bedacht project met

een goede afsluiting op de Gomarus. We vinden het echt een superleuk en gaaf project!' Het project is opgezet om de leerlingen van de basisschool kennis te laten maken met de nieuwste technieken door middel van dit

samenwerkingsproject tussen leerlingen van beide scholen.

De leerlingen van de Gomarus zijn in totaal 7 keer op 'De Wegwijzer' geweest voor het drone project. Er werd niet alleen gebouwd en gevlogen, maar er kwam ook een voorlichter van Waterschap Gelderland om de leerlingen te laten zien en te vertellen dat het vliegen met drones tegenwoordig een serieus beroep is!

Drijvende krachten achter het project zijn de docent Techniek Teus van de Werken van de Gomarus en de leerkrachten van De Wegwijzer Gerrit Kerst en Hans Blom.

'Het mooie van het project is dat de leerlingen elkaar aansturen, zij doen het zélf! Daarmee

hebben we verschillende leerdoelen te pakken, o.a. leidinggeven, aansturen, een voorbeeld-functie zijn, en vooral samenwerken. Binnen de school komt dat niet zo goed uit de verf, maar met dit project zeer zeker wél! En je ziet gelijk welke leerlingen daarin capaciteiten hebben, en welke leerlingen dit toch wel een beetje lastig of eng vinden. En tenslotte

natuurlijk ook werken met écht serieus gereedschap, dat doen vaders, dus dat kunnen wij ook!', aldus Van de Werken.

Tenslotte heeft de projectavond 20 juni plaats gevonden op de Gomarus en in Sporthal De Waard te Zaltbommel. Er werden eerst presentaties gehouden over drones en de geschiedenis ervan, waaraan alle leerlingen hebben deelgenomen! Daarna werd de officiële drone wedstrijd gehouden. De tribune zat vol met belangstellenden!

We kunnen terugzien op een geslaagd en uniek project in de Bommelwaard!

Met dank aan enkele leerlingen van De Gomarus.

De (nieuwe) burgemeester op bezoek

Een eerste bijzonder plezierige ontmoeting met onze nieuwe burgemeester!

Dinsdag 6 augustus maakte ik kennis met onze nieuwe burgemeester Marnix Bakermans. Hij gaf aan het erg fijn te vinden om eens nader kennis te maken met Nederhemert.

Woensdag 7 augustus bood zijn agenda hier al ruimte voor en heb ik de burgemeester rondgereden vanuit Nederhemert-Zuid via Bern naar Nederhemert-Noord.

Het was een mooie dag en een uitgelezen gelegenheid om de burgemeester alles te laten zien en te vertellen hoe een en ander in elkaar steekt. Hij was erg geïnteresseerd en heeft alles goed in zich opgenomen!

Voor de uitleg over Nederhemert-Noord heb ik Dirk Brugmans gevraagd om met ons mee te rijden. Er is van de gelegenheid gebruik gemaakt om samen met Dirk op de foto gezet te worden met onze mooie molen op de achtergrond.

De burgemeester was duidelijk onder de indruk van onze hechte gemeenschap en over alles wat zich in een relatief klein dorp afspeelt!

Op Zuid hadden we nog even een korte ontmoeting met Elisabeth van Wassenauer die alles vertelde over de nieuwbouwplannen van de speeltuin en de parkeerproblematiek.

Op Noord was het indrukwekkend om te zien hoe de nieuwbouw van 't Boveneind al zo ver gevorderd is. Ook ons bedrijventerrein de Ambachtshof werd bezocht.

Daarna nog het evenemententerrein De Twee Getijden. Het maakte een meer dan positieve indruk op de burgemeester: "Wat een hoeveelheid activiteiten voor zo'n klein dorp!"

De twee uur die de burgemeester voor dit bezoek had uitgetrokken waren al snel voorbij en eigenlijk te kort om werkelijk alles te laten zien. Maar ... hiervoor komt de burgemeester later graag eens voor terug!

In elk geval zal hij zaterdag 28 december aanwezig zijn, als Dorpsraad, Oranjevereniging en IJclub samen een eindejaarsactiviteit organiseren.

Walter Esch

Dirk biedt de laatste Dorpskrant aan de burgemeester aan, wat zeer gewaardeerd werd. Een hele plezierige, vooral geïnteresseerde, burgemeester waar we fijn mee zullen kunnen samenwerken.

Burgemeester Bakermans kwam ook op de Wegwijzer om in de groepen 6 en 7 iets te vertellen over de kinderborgemeester. Hij vond het zo leuk dat hij in het voorjaar nog een keer komt.

Getrouwd

Jasper Schouten
&
Rosanne Koelwijn

5 juli 2024

Getrouwd

Anna-Jet van de Werken
&
Arjan Versloot

19 juni 2024

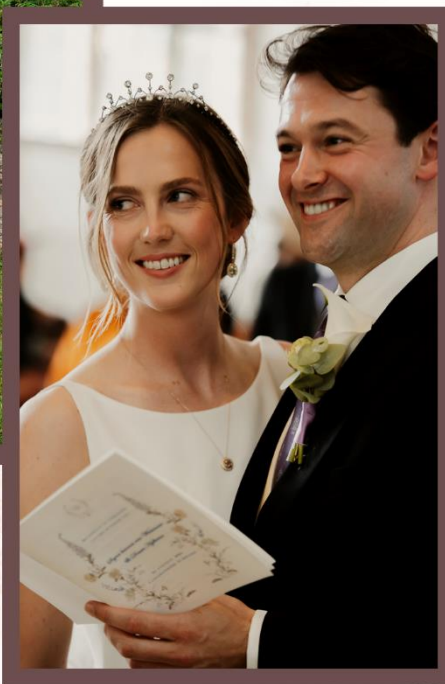
Getrouwd

Marith Struijk
&
Corné Vos

28 juni 2024

Getrouwd

Van de bruid:

Overigens droeg ik een tiara, vervaardigd van diamanten die ooit op een (snuif) doos zaten van de Graven Bentinck toen deze heer van Nederhemert waren. Het is altijd aan de opvolgers in het kasteel vererft en later is er een collier en nu ook een tiara van gemaakt. Dus een traditioneel kasteel juweel!

*Seyna barones van Wassenauer
&
Douwe Hylkema
24 augustus 2024*

Wat leuk dat we zijn uitgenodigd om een stukje voor de dorpskrant te schrijven.

Oude nieuwe bewoners van Maasdijk 25.
Hoe zit dat?

Wij zijn Aart-Jan, Henriëtte en Jetske Hak. Aart-Jan (56) houdt van vissen, sporten en werkt in Rotterdam. En ik, Henriëtte (52), houd van mijn Schepper, de natuur en van mijn werk met kinderen in het basisonderwijs. Onze jongste dochter Jetske woont nog gezellig thuis bij ons en is derdejaars logopedie-student aan de Hogeschool Utrecht en houdt van dansen, muziek en wandelingen maken met onze hond Lucky.

Toen we 29 jaar geleden trouwden, kochten we dit huis aan de Maasdijk (voor 267.250,- gulden!). In de mooie jaren die volgden zijn onze drie prachtige dochters hier geboren: Linda (25 jaar), Brigitte (23) en Jetske (19). We voelden ons wel erg thuis in Nederhemert, maar besloten toen de kinderen groter werden toch, om praktische redenen, te verhuizen naar Bruchem.

Eenmaal in Bruchem, met, na bijna 15 jaar kinderen die volwassen werden en uitvlogen, begon het te kriebelen... zouden we nog eens zo vrij, mooi en gezellig kunnen wonen als toen in Nederhemert?

En dan komt je oude huis te koop. Lang verhaal kort: we wonen weer in ons oude huis. Aan de Maasdijk. 'Wij horen hier', grappen we wel eens tegen elkaar. De hartelijkheid van de bewoners en het prachtige uitzicht maken ons elke dag blij en dankbaar hier weer terug te mogen zijn!

Hartelijke groet, Aart-Jan en Henriëtte

Wij zijn Kayleigh en Ruben en zijn op 1 maart 2024 verhuisd van Waalwijk naar Nederhemert, samen met onze 2 katten.

Ruben werkt als projectmanager bij een industrieel verhuurbedrijf voor slangen en leidingwerken en Kayleigh is werkzaam op de financiële administratie.

We genieten erg van de rust en de mooie omgeving. In onze vrije tijd gaan we graag motorrijden, uit eten, erop uit, spenderen we tijd met familie en vrienden, maar houden we er ook van om lekker op de bank te hangen of in het zonnetje in de tuin te zitten.

Verder houden we ervan om mooie reizen te maken en de wereld te ontdekken.

Groetjes, Kayleigh en Ruben

Beste dorpsgenoten,

Wij zijn de familie Van der Bijl en we zijn eind november 2023 met veel plezier in Nederhemert komen wonen. Voor ons natuurlijk geen onbekend gebied, aangezien ik (Marian) hier ben opgegroeid en onze familie hier ook woont. Ons gezin bestaat uit Jan (52), Marian (50), Carina (22), Anouck (19) en Menno (17) en een leuke enthousiaste Friese Stabij genaamd Storm.

Na ons trouwen hebben we eerst 5 jaar in Hellouw gewoond en daarna 21 jaar in Haaften. Eind 2022 werd onze pa (Johan Bouman) ernstig ziek en zijn de plannen om het huis over te nemen concreet geworden. Zoals de meesten wel zullen weten, hebben we een mantelzorggedeelte in ons huis waar (één van) de ouders zouden kunnen blijven wonen. De verbouwingsplannen kwamen op tafel en juist pa was ook ontzettend enthousiast over wat we allemaal zouden gaan doen. We gingen van pa zijn werkruimte benedendijks twee slaapkamers en een badkamer maken voor onze meiden en op dijkniveau zouden we de keuken vernieuwen en woonkamer en hal naar onze smaak aanpassen. Pa en ma zouden dan samen nog in het mantelzorggedeelte gaan wonen, daar keken ze erg naar uit. Helaas heeft pa dat niet meer mee mogen maken. Hij was erg blij en dankbaar dat ma toch hier kon blijven wonen. Toen pa toch nog zo onverwacht snel kwam te overlijden, hebben we ons afgevraagd of we de bouw en verhuisplannen niet zouden moeten opschorten. We zijn daar met de familie voor om tafel gaan zitten. In goed overleg hebben we besloten door te gaan, juist ook omdat we ervan overtuigd waren dat pa het zo gewild zou hebben. Dus na een paar weken hebben we de verbouwing weer opgepakt en werden de plannen om eind 2023 te verhuizen concreet gemaakt. En hoewel dit een moeilijke keuze was, is het goed uitgekomen en zijn -zoals wij vaak tegen elkaar zeggen- rouw en bouw samen opgegaan. We denken nu zelfs dat het goed is geweest dat we in die periode zo veel bij elkaar waren, ondanks alle drukte die erbij kwam kijken. En wat vinden we het fijn om zo dichtbij, maar toch apart, bij elkaar te wonen.

Nu wat meer over ons...

Jan: Ik ben geboren en getogen in Haaften en na mts-werktuigbouw te hebben afgerond, ging ik als een van de laatste lichten nog in militaire dienst bij de genie in Vught. Het was een verplichte maar mooie tijd. Daarna als monteur begonnen bij Dura Vermeer in Haaften waar ik Marian leerde kennen. Liefde op het eerste gezicht met een meisje van de overkant, uit de verre polder van de Bommelerwaard 😊. Inmiddels werk ik als Hoofd Technische Dienst bij Van der Spek Vianen, waarbij ik me bezighoud met torenkranen op grote bouwprojecten. In mijn vrije tijd klus ik graag, wandel ik graag met de hond en wil het vissen weer oppakken, zeker nu de Maas in de achtertuin ligt.

Marian: De meesten kennen mij vast (nog) wel. Ik ben opgegroeid in Hèmert en heb tot mijn trouwen in de Tuinstraat gewoond. Mijn grootste geluk haal ik uit het moeder zijn. Nadat onze tweede dochter was geboren, ben ik een tijd thuis geweest, totdat de jongste naar groep 3 ging. Ik heb heel wat jaren als secretaresse/management assistente gewerkt, maar na een periode waarin ik mezelf nog wat beter heb leren kennen, werd het tijd voor iets anders. Per 2 september jl. ben ik met veel plezier gestart bij Robèrt van Beckhoven (bekend van Heel Holland Bakt) als ondersteuner bij de B'academie, de afdeling waar (thuis)bakkers cursussen kunnen volgen. Werk waarbij ik lekker fysiek bezig kan zijn en dan ook nog in de fijne wereld van brood en taart! Mijn hobby's zijn bakken, lezen en ik speel trombone bij de muziek.

Carina: Op dit moment volg ik een duale hbo-bouwkunde studie. Ik ben dus twee dagen in Almere te vinden voor de studie en drie dagen ben ik werkzaam als uitvoerder op de bouwplaats bij Dura Vermeer Bouw Hengelo. Ik zit ontzettend op mijn plek in deze mannenwereld. Op dit moment kun je me vinden in Leusden waar we kantoorpanden aan het renoveren zijn voor AFAS Software, een mooie uitdagende klus! Naast werk en school speel ik bugel bij de muziekvereniging, ben ik

hobbyfotograaf en sinds kort gestart met wingfoilen. Zwaai dus gerust als je mij eens op de Maas voorbij ziet wingen ;).

Ik ben ontzettend blij dat we ons aan "d'n dijk" helemaal thuis voelen. Na van kleins af aan gelogeed en op bezoek te zijn geweest, ben ik trots dat wij hier nu mogen wonen met elkaar! Een fantastisch stekje in Hèmert met een uitzicht wat nooit verveelt :)

Anouck: Ik ben na mijn middelbare school op het mbo de kappersopleiding gaan volgen. Aansluitend op die opleiding ben ik de opleiding Pro Make-up Artist gaan volgen, waarmee ik graag met de combinatie van haar en make-up bruiloften en evenementen wil gaan doen. Ik ben sinds afgelopen oktober gestopt in de kapsalon en heb me vol op het verbouwen en verhuizen gestort. In april ben ik bij Tuincentrum Kolbach gaan werken waar ik nu nog steeds met veel plezier werk! Per 2 september jl. ben ik begonnen met een hbo Interieurstyling/vormgeving opleiding waar ik hoop al mijn creativiteit in kwijt te kunnen. Om naast de dagschool, 20 uur zelfstudie goed te laten verlopen, krijg ik mijn eigen kleine kantoortje op de bovenverdieping waar ik ontzettend blij mee ben! Ik hoop nog een aantal jaartjes met veel plezier te wonen met geweldig uitzicht op de afgedamde Maas!

Menno: Ik heb afgelopen schooljaar examen gedaan op het VMBO-TL, op 't Gilde in Gorinchem waar ik mijn diploma heb behaald. Dat is een technische school. Ik heb daar de richting metaal gekozen en heb ook een las-diploma behaald. Na mijn eindexamen ben ik gaan werken bij Aannemersbedrijf M.J. Smits B.V. aan de Ziefortseweg waar ik het erg leuk vind.

Eind augustus ben ik begonnen op het SOMA in Harderwijk en doe daar de BBL-opleiding machinist grondverzet. Dit is een opleiding van 2 jaar, waarbij ik 4 keer een blok van twee weken in Harderwijk op school ben. De rest van het jaar ben ik lerend aan het werk bij Smits. Ik vind het heel fijn om in Nederhemert te wonen en zo lekker dicht bij het water.

Al met al zijn we dus blij met onze nieuwe plek aan de dijk en we voelen ons hier thuis. Het is een fijn dorp met vriendelijke burens. Het dorp straalt gemoedelijkheid, rust en warmte uit. We zijn bijna klaar met verbouwen, waarna we nog meer kunnen genieten. We kijken er naar uit om steeds meer mensen te ontmoeten en te leren kennen.

Hartelijke groet,
Jan, Marian, Carina, Anouck en Menno

Van een jonge moeder

Naar zee

Iedere zomer proberen we met de familie een dagje naar zee te gaan. Iets waar het hele gezin naar uit kijkt, maar waar moeder stiekem ook wel tegenop ziet. Dat dagje aan zee is natuurlijk reuze gezellig! Toch komt er wel wat bij kijken. Maar nu de oudste kinderen wat groter worden, merken we ieder jaar dat het wat makkelijker gaat.

We besluiten pas van huis te vertrekken als het huis netjes is.

Het vooruitzicht van het zomerse uitje motiveert iedere huisgenoot erg om aan de slag te gaan. De wekelijkse zaterdag-klusjes zijn binnen no-time af. Zelfs de extra klusjes die ieder kind heeft gekregen worden zonder tegensputteren uitgevoerd. "Kan ik nog iets doen, mam?" Moeder wordt er helemaal happy van! Eigenlijk houdt ze helemaal niet van de zee, of tenminste niet van het strand. Die zandkorreltjes die werkelijk overal tussen gaan zitten, geven een soort error 🙄.

Na een uurtje is het huis netjes, zijn de zwemspullen opgezocht, is de koeltas ingepakt en is het speelgoed voor aan het strand verzameld. We proberen uiteraard zo min mogelijk mee te nemen, want dat sjouwen over het duin valt toch altijd weer een beetje tegen. Dingen die standaard mee gaan zijn een bal, een schep, een grote emmer, een parasol of windscherm en wasknijpers. Die laatste zijn

ideaal om natte handdoeken of kleren aan te hangen. Meestal zijn die met een beetje zeewind dan zo droog.

Jaren geleden zijn we een keer kletsnat geregend aan zee. We vertrokken hier met prachtig weer, liepen het strand op terwijl het een beetje miezerde. In een keer barstte er een bui los. Voordat we bij de auto aankwamen, waren we tot onze huid toe nat geregend. Sindsdien gaat er ook altijd een tas mee met droge kleding, ondergoed, en jassen of vesten. Gewoon voor de zekerheid 😊.

Als laatste gaan er ook altijd een paar pakken water en wat washandjes mee. Want behalve moeder, zijn er meer gezinsleden die de kriebels krijgen van plakkerige, zanderige voeten. Voordat we op de terugweg in de auto stappen, worden eerst de voeten gewassen. Heerlijk!

We vertrekken lekker op tijd en kunnen gelukkig vlot doorrijden. Na ruim een uur staan we dan ook op de parkeerplaats in Monster. We pakken de spullen uit en klimmen het duin over. Het is, hoewel het 25 graden is, heerlijk rustig aan het strand. Er staat namelijk een flinke bries. Wij laten ons hier echter niet door tegenhouden en gaan, samen met de andere familieleden aan de slag met het opbouwen van ons kamp. Omdat we met een flinke groep zijn, staat er al snel een half dorp opgesteld op het strand 😊. Ideaal! Want zo kost het de kinderen nauwelijks moeite om de goede handdoeken terug te vinden. Iets waar moeder altijd een beetje ongerust over is.

Uit voorzorg hebben de kinderen thuis felgekleurde badkleding aangekregen. Dit maakt het een eitje om ze terug te vinden tussen de andere badgasten.

We genieten van een heerlijke middag aan zee!
Van het water, het zand en de fijne gesprekken met elkaar. Zelfs de drukste ondernemers lijken tot rust te komen aan zee! Als afsluiting picknicken we met friet en snacks op het strand. Wat een feest!

Moe maar voldaan komen we aan het begin van de avond weer aan bij de auto. We spoelen ons lekker af met het meegenomen water.

Als we tenslotte thuiskomen, begint het echte werk. De kinderen moeten allemaal in bad. Alle haren moeten gewassen worden, want er zit zoveel zand tussen de haren. Best een uitdaging met vermoeide kinderen! Ondertussen worden de tassen geleegd. Door de flinke wind zit er echt o-ver-al zand, zelfs tussen de schone pampers en doekjes. Ach ja, het mag de pret niet drukken. We hebben genoten!

En als we al dat meegereisde zeezand nou opsparen, kunnen we over een paar jaar ons eigen strandje aanleggen in de achtertuin, wat wil een moeder nou nog meer!

Stukske plat proate

De fanfaore en dun aawe klaore

In mijn jeugd werd de voordeur nooit gebruikt, alleen met rouw, trouw en met de schoonmaak tweemaal per jaar.

Nu woonde er in ons dorp een arm oud vrouwtje. Als zij iemand aan zag komen met een collectebus, draaide ze gauw de achterdeur op slot.

Maar onverwachts stond er toch een jonge collectant in het achterhuis. Hij vroeg haar of zij iets over had "vur de fanfaore".

Ze deed net of ze doof was en hield haar hand achter haar oor om het zogenaamd beter te kunnen horen.

Dus die jongen riep steeds harder: "Hedde gij nog wè over vur de fanfaore?" Hij kreeg iedere keer hetzelfde antwoord: "Ik heb gin aawe klaore." Tenslotte draait die jongen zich om.

Terwijl hij wegloopt zegt hij in zichzelf, iets minder hard: "Loop naar de pomp mee oewe aawe klaore." En het oude vrouwtje vervolgens: "En gij mee oewe fanfaore."

Gijs van de Werken

Twintig vragen aan...

01

NAAM; ROSALINA DE GROOT, MEESTAL WORD IK ROOS GENOEMD.

03

Geboorteplaats en datum; Ik ben geboren in Zeist op 23 juli

02

Adres;
POTERBLOEMSTRAAT 24
TE NEDERHEMERT

04

BEROEP/OPLEIDING EN WAAROM DOE JE DIT;
IK WERK IN DE THUISZORG BINNEN TEAM
ZUILICHEM/NEDERHEMERT ALS VERZORGENDE IG. EN PER
SEPTEMBER START IK MET DE OPLEIDING HBO-V, WAAR IK
HEEL VEEL ZIN IN HEB.

05

Relatie; Ik ben samen met Jeroen Domen. Samen hebben wij 4 kids.
Quinten en Fleur (deze zijn van mij ;-)) en Esmee en Femke (zijn van
Jeroen) En samen een gezellig stel.

06

Hobby's; Ik vind het heerlijk om te lezen, uit eten te
gaan met familie of vrienden. Ik vind het ook leuk om
naar een museum te gaan. Verder niet echt een
specifieke hobby. De dagen zijn soms te kort.

07

Lievelingsmuziek; Lastige vraag, ik vind zoveel leuk. Maar
Di-rect, Coldplay, Sting, zijn toch wel favoriet. En in de auto
luister ik vaak naar Qmusic.

08

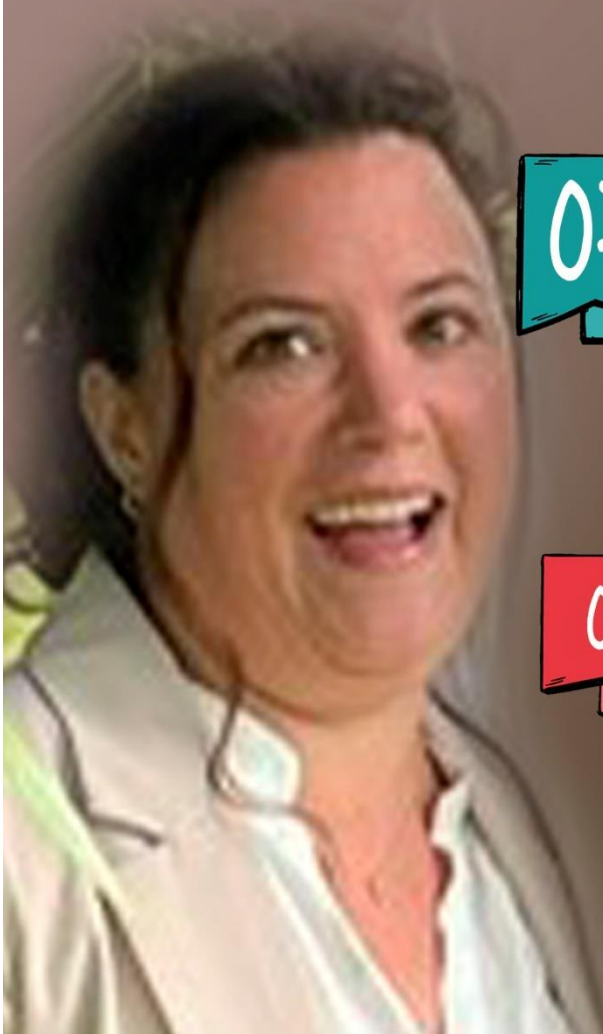
Favoriete lectuur/boeken/film/serie; Teveel om op te noemen. De 7 zussen
is toch wel een favoriet. Ben nu bezig met de Chocolate Dynastie. En
series: Outlander, Bridgerton Ten minste houdbaar tot, hilarisch!

09

Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan; Niet echt aan sport, maar wandelen
vind ik heerlijk voor de ontspanning en even mijn hoofd leeg maken en dan ondertussen een
podcast luisteren, heerlijk.

10

Lievelingseten; Teveel om op te noemen, maar een
lekker stukje biefstuk met groenten en een
pepersausje zeg ik nooit nee tegen.

Twintig vragen aan... (vervolg)

11

Waar ben je trots op in je leven; Dat ik dit jaar weer naar school ga. Na minimaal 15 jaar niet naar school te zijn geweest. Dit naast mijn werk, ons bedrijfje en de kinderen. Zal soms best een uitdaging zijn, maar daar houd ik van.

12

Mooiste/leukste vakantieplek; Pfff, even nadenken hoor. Toch wel Zuid-Frankrijk. Heerlijk die warmte en het geluid van die krekels. De naam van het plekje weet ik echt niet meer. Was dichtbij Monaco.

13

Heb je ergens spijt van; Nee, dingen hadden misschien anders gekund. Maar zo loopt soms het leven. De keuzes heb ik zelf gemaakt.

14

Wie bewonder je het meest en waarom; hoe cliché, maar dan toch mijn ouders. Hoe zij mij en mijn zus hebben opgevoed. Altijd gekeken naar de mogelijkheden. En zij waren er altijd voor ons in makkelijke en moeilijke tijden.

15

Leukste jeugdherinnering; Het slapen in een tent met vriendinnetjes in de tuin van mijn ouders. Wij gingen dat wel even doen, maar bij ieder geluidje waren we zo bang. Dus geen oog dicht gedaan, maar dat mocht de pret niet drukken.

16

Wie wil je ooit nog eens ontmoeten; Een oude schoolvriendin van de lagere school. Er zit inmiddels een heel leven tussen.

17

Waar voel je je het meest bij betrokken; Niet speciaal bij 1 ding. Maar de kwetsbare medemensen help ik graag. Daarom heb ik mij toen ook aangemeld bij de helpende hand, om zo mensen die hulp nodig hebben vanuit het dorp te helpen waar nodig. Hoe klein het soms ook kan zijn.

18

Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn; Een nieuw schoolgebouw, dat is echt nodig. En dat het dan binnen een jaar er staat. (weet ook wel dat dit niet haalbaar is, maar wel nodig)

19

Wat vind je het leukste aan Nederhemert; Iedereen staat klaar voor elkaar. En waar ik in het begin aan het moeten wennen, maar mijn inziens echt typisch Nederhemerts is. Iedereen weet wat van iedereen, geweldig. Bij de huisarts stond toen der tijd ook een bordje (weet niet precies hoe het er stond) maar zoiets als: Als ik niet meer weet hoe het met mij gaat, vraag het mijn buurvrouw/-man.

20

Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen; Dat was wel even een opgave. Er zijn zoveel mensen die ik zou willen vragen, maar toch dichtbij gebleven. Mijn schoonmoeder, Anna Domes-Vos.

Gerrit en Ina Vos waren 40 jaar getrouwd en het bouwbedrijf wordt de komende jaren overgenomen door hun twee zonen Jan en Gert.

Ik ga op bezoek, na een afspraak gemaakt te hebben, bij Gerrit en Ina Vos die aan de Nieuwstraat wonen. Wel bekend als bouwbedrijf Vos. Wij gaan praten over hun 40-jarig huwelijk en ook over de bedrijfsovername de komende jaren door hun twee zonen.

Het echtpaar zit lekker buiten onder de kap en Gerrit is een stekker aan een verlengkabel aan het maken, want zegt hij: "Werk is er altijd binnen een bedrijf." Op 4 juli waren Gerrit Vos, 63 jaar, zoon van Jan en Nolda Vos, en zijn echtgenote Ina Vos- van der Meijden, 61 jaar, dochter van Willem en Maaïke van der Meijden, 40 jaar getrouwd en daar mag best even stil bij gestaan worden.

Ina zorgt voor de koffie in een kopje met opschrift 'bouwbedrijf Vos', hoe kan het anders.

In het gezin werden 8 kinderen geboren, Marian woont naast haar ouders en Alinda woont in Blaricum; Willemien in Delwijnen; Jan in Nederhemert; Niels in Dreumel; Gerdien ook in

Nederhemert, Marleen woont in Slootdorp en Gert woont nog thuis bij zijn ouders.

Gerrit en Ina zijn opa en oma van 24 kleinkinderen, waarvan de oudste 17 is en de jongste nog 1 jaar moet worden. Ze trouwden op het toenmalige gemeentehuis van Kerkwijk en de ambtenaar van de burgerlijke stand was toen Cees Haverhals. Gerrit weet nog te vertellen dat ze thuis kwamen en er een telefoontje kwam van het gemeentehuis dat er nog geld betaald moest worden toen men in ondertrouw was gegaan. Een jonge medewerker op het gemeentehuis was vergeten dat hun door te geven. "Dus gelijk maar betaald!" zegt Gerrit.

Hun huwelijk werd ook kerkelijk ingezegend in de Hervormde Kerk in ons dorp door ds. D.J. Budding, die als trouwtekst meegaf uit Genesis 17 vers 1 de laatste regel, waar staat: "Ik ben God de Almachtige, Wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht!"

Na hun huwelijk ging het echtpaar wonen in het ouderlijk huis van Ina aan de Nieuwstraat. Het huis was zo groot dat Ina en Gerrit en ook de ouders van Ina, Willem en Maaïke, er ruim konden wonen. Er was voor het oudere echtpaar eigenlijk een seniorenwoning in het huis.

Willem heeft daar nog 14 jaar mogen wonen en Maaïke 24 jaar. Die woonruimte is nu kantoor geworden.

De trouwtekst was uit genesis 17:

"Ik ben God de Almachtige, Wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht!"

Voordat Gerrit zijn eigen bedrijf opstartte heeft hij 12 jaren bij bouwbedrijf Kraay in Well gewerkt en daartussendoor ging hij 14 maanden in militaire dienst en werd ingezet in Venlo, Breda en 't Harde. In maart 1990 begon hij een eigen bouwbedrijf als eenmanszaak. Maar dat duurde niet lang. Zijn eerste personeelslid was Cees van Wijnen. Nu werken er ongeveer 12 personeelsleden. Het bedrijf is

flink gegroeid en Gerrit heeft de komende jaren werk genoeg.

“Het bedrijf bestaat nu 34 jaar en,” zegt Gerrit, “wij zijn al verschillende jaren bezig om het bouwbedrijf op naam van Jan en Gert te zetten maar dat kost tijd.

De komende 3 jaren gaan wij proberen deze zaak af te ronden want Jan zit nu voor 50% in de zaak, Gert voor 20% en ik zelf voor 30%. Ik ben pas 63 jaar en moet nog tot mijn 67e jaar door blijven werken voor ik AOW heb.

Wat het huidige personeel betreft: Die proberen wij te houden, wij hebben weinig verloop.”

Gerrit en Ina nemen al vaker wat vrije tijd om samen er op uit te trekken. “In het begin was het best moeilijk om wat over te geven, maar dat leer je vanzelf wel,” zegt Gerrit, “Maar het is wel een proces hoor!”

In februari is het echtpaar naar Kenia geweest op uitnodiging van hun schoonzoon Edwin die daar vandaan komt en getrouwd is met Alinda. Alinda is voor studie verschillende jaren in Zuid-Afrika werkzaam geweest en kwam daar Edwin tegen. Gerrit en Ina hebben daar de ouders en de oma van Edwin ontmoet en Edwin heeft hen daar begeleid. Gerrit vertelt dat het warm was, wel 35 graden en zocht een pet voor zijn hoofd, dus daar naar de winkel. Hij zag een pet en die kostte omgerekend 18 euro. “De moeder van Edwin stuurde ons naar buiten en ging zelf in de winkel onderhandelen over de pet en kreeg die mee voor omgerekend 4 euro.”

Van de kinderen kreeg het echtpaar een cadeau aangeboden. Ze mochten kiezen: of een dag en nacht met eigen kinderen naar de Moezel in Duitsland met alles erop en eraan net als vroeger of een treinreis samen door Zwitserland. “Nou,” zegt Gerrit: “ik heb al gekozen. Wij zouden ze graag allebei willen doen!”

In de bouwvakvakantie gaat het echtpaar al vele jaren naar Oostenrijk en ook dit jaar is het hun plan daarnaartoe te gaan.

Naast hun woning wordt er vooral op de zaterdagen of in de vrije uren hard gewerkt aan een nieuwe woning waar Gerrit en Ina gaan wonen. Misschien aan het einde van dit jaar. “Maar,” zegt Ina, “het zal wel wat langer duren voor het allemaal klaar is.” Hun zoon Gert wil

dan de huidige woning gaan verbouwen en wil dan gaan trouwen met zijn meisje uit Wijk en Aalburg.

“Jan woont met zijn gezin eigenlijk achter de zaak. Dat is toch de Sleutelbloemstraat maar via een pad kunnen ze lopend naar elkaar toe komen,” vertelde Ina. “Dat is fijn.”

Gerrit maakt al 24 jaar deel uit van de kerkenraad van de Hersteld Hervormde gemeente van Nederhemert. Een 1^e termijn van 12 jaar, daarna een termijn van 10 jaar en nu zit hij alweer 2 jaar ook als diaken in de kerkenraad.

Een hobby heeft Gerrit ook. Hij gaat graag met zijn jeep vanuit het leger rondrijden. Hij heeft ook een oude drietonner uit het leger. Hij reist graag en gaat graag samen heerlijk op vakantie.

Gerrit heeft altijd weinig tijd. Hij heeft wel een elektrische fiets, maar heeft daar in een jaar tijd maar 120 km mee gereden, maar...het is een begin!

Ina heeft, nadat ze van school kwam enkele dagen in de week gewerkt bij haar broer Gijs, die in de Bilt een schoenmakerij had.

Ze is ook werkzaam geweest, totdat ze gingen trouwen, bij onze toenmalige dokter Folmer in de praktijk en het huishouden. Maar toen Gerrit en Ina trouwden moest Ina ook haar ouders bijstaan die bij hen in hetzelfde huis woonden, die hadden ook verzorging nodig. Ook toen kinderen werden geboren deed Ina veel kantoorwerk, maar vooral in de avonduren toen de kleintjes op bed lagen.

“Ja,” vult Gerrit aan: “Ina was ook goed aan de telefoon. Ze moest toen moeilijker of bozer telefoontjes afwerken dan ik!”

Hobby's van Ina zijn o.a. haken, lezen, fotoboeken van uitjes maken op de PC. Ze houdt ook erg veel van dieren o.a. van geiten en kippen en ze heeft zelfs een kleine broedmachine staan in het kantoor, heel leuk!

Ze hebben elkaar ontmoet in het Hoog-Huis van Tonia Groeneveld, want Gerrit was vriend met Bert en Ina vriendin met Clazina en zo ontstond daar hun eerste liefde. "Maar Ina gaf zich niet zomaar gewonnen," zegt Gerrit, "want op een gegeven moment zegt ze tegen mij: "Wat denk jij? De aanhouder wint?" Nou, Gerrit heeft toch gewonnen!"

"Wat denk jij? De aanhouder wint?" Nou, Gerrit heeft toch gewonnen!

Er was feest op het grote erf van de familie en er kwam een grote tent te staan. Daar zorgde een cateringbedrijf uit Drongelen voor. Er was drie dagen feest. "Misschien wel iets overdreven," zei Gerrit "maar die dagen hebben wij echt nodig gehad."

Op hun "trouwdag" 4 juli zijn ze met de kinderen en kleinkinderen wezen fietsen en pannenkoeken eten in Oisterwijk. Op vrijdag receptie in de feesttent en op zaterdag een familiedag gehouden van Ina haar kant, dus de van der Meijdens. Vele familieleden kwamen opdagen en het was erg gezellig. Ruim 120 felicitatiekaarten kwamen binnen en de kamer stond vol bloemen. Het echtpaar was daar erg van onder de indruk.

"Wij zijn gelukkig nog goed gezond samen," vertellen ze. Ze zijn dankbaar dat ze deze gedenkwaardige dag mochten vieren. "Want," zegt Gerrit: "er staat in de Bijbel: "Wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt?" En dat is waarheid, want het heeft ons nooit aan iets ontbroken en wij zijn blij met ons bedrijf waarin wij niets te kort zijn gekomen."

"Dankbaar voor alle zegeningen die wij van Hem ontvangen hebben. Via de Dorpskrant willen wij onze dank uitspreken voor alles wat wij ontvangen hebben, van felicitatiekaarten, bloemen, cadeaus enz. Wij zijn er klein onder geworden."

Het was fijn om met dit echtpaar bijna anderhalf uur gesproken te hebben. Ik fiets naar huis om van dit gebeuren een mooi artikel te maken.

Dirk Brugmans

Op een avond in juli, na een fikse regenbui, fiets ik naar Molenstraat 93. Daar wonen Marius Verheij, 69 jaar en Jannie Verheij - van den Oever, 60 jaar. Ze waren 6 juli 40 jaar getrouwd.

Marius, die al 69 jaar in zijn ouderlijke woning woont, is een zoon van Peter en Jenneke Verheij en Jannie is een dochter van Arie en Anna van den Oever. Er werden in hun huwelijk twee kinderen geboren, Anita en Patrick, die allebei samen met hun wederhelft in ons dorp wonen. Ze zijn getrouwd op het voormalige gemeentehuis van Kerkwijk. Jannie vertelt: "Wat het weer betreft: tussen de buien door liet de zon zich af en toe zien." Feest was er in het dorps huis, waar Dina Bouman toen de beheerster van was.

Na hun huwelijk gingen ze wonen op Molenstraat 93, waar eerst de boel verbouwd werd. De moeder van Marius, Jenneke, ging samen met haar dochter Jennie in de Ormelingsstraat wonen. Marius heeft gewerkt in Den Bosch bij Brakona en daarna als chauffeur bij Ras en vervoerde bouwmaterialen. Vanaf toen is Marius altijd chauffeur gebleven en vervoerde ook bij Plieger sanitaire spullen voor winkels. Zijn grootste uitdaging was rijden bij Gebr. Vos transport vanuit eigen dorp. Hij reed daar ook op een kiepwagen en met andere grote wagens. Hij was als chauffeur ook werkzaam bij Bert van de Werken in ons dorp en tenslotte bij Aad van de Werken transport,

veelal containers gereden vanuit de haven en de Maasvlakte in Rotterdam. Nu is Marius alweer 4 jaar thuis en geniet van zijn pensioen. Tijdens zijn werk op de vrachtwagen is Marius wel eens bij een treinongeval betrokken geweest, maar vertelde hij: "Dat is gelukkig goed afgelopen."

Hij heeft ook hobby's. Marius was vele jaren lid van 't Hemerts Visserskoor, maar kreeg daar moeite met zingen. Via onderzoeken kwam men er achter dat Marius stembandkanker had. Hij is daar in 2008 in het Radboudziekenhuis in Nijmegen aan geopereerd. Hij moet bij zijn keel een knopje indrukken om te kunnen praten, maar is daar heel handig in. Om de drie maanden gaat hij op controle naar het ziekenhuis.

Ook heeft hij als hobby op de trompet gespeeld bij Concordia. Verder leest en puzzelt hij graag en vindt hij op vakantie gaan ook leuk. Maar af en toe kom je Marius ook tegen op de fiets in ons dorp. Dan rijdt hij weer zijn rondje of gaat een boodschap doen voor Jannie.

Jannie heeft vanaf de school totdat hun dochter Anita werd geboren in 1986, gewerkt bij onze toenmalige bakker Verploegh en vertelt ze: "Ik heb daar altijd met veel plezier gewerkt."

Hobby's van Jannie zijn o.a. legpuzzels in elkaar leggen, spelletjes op de PC en ze gaat ook graag wel eens ergens kienen.

Het echtpaar leerde elkaar kennen op het ijs op de Maas. Ja toen vroor de Maas nog dicht en waren er koude winters. Ze ontmoetten elkaar daar en er werd gezellig gepraat. En zie daar, liefde op het eerste gezicht.

Feest was er in dorps huis de Gaarde. "Want," zegt Jannie: "toen wij trouwden, hebben wij daar feest gehouden en ook bij ons 12 ½ jarig en 25-jarig huwelijk ook feest in ons dorps huis, want waarom zouden wij uitwijken naar andere gelegenheden buiten ons dorp als wij een mooi dorps huis hebben?" zegt Jannie.

Velen kwamen het echtpaar feliciteren en er staan op de kast in de kamer veel felicitatiekaarten en bloemen.

Wat de gezondheid betreft gaat het nu redelijk met Marius, waar ik eerder in dit artikel wat van verteld heb. Maar dit echtpaar heeft heel veel mee gemaakt. Naast Marius z'n gezondheidsproblemen heeft ook Jannie het nodige mee gemaakt.

Want Jannie heeft na veel dialyseren in 2016 een donornier gekregen van een kennis die veel bij hen komt. Het gaat nu bijzonder goed met Jannie en gelukkig heeft de nier nooit afstotingsverschijnselen gegeven. Jannie rijdt met een scootmobiel overal heen, want lopen gaat moeilijk. Maar dat heeft weer niets met de niertransplantatie te maken. "Wij zijn nu in wat rustiger vaarwater terecht gekomen aangaande onze gezondheid," zegt Jannie.

Tenslotte wil het echtpaar nog wel kwijt enorm dankbaar te zijn voor alles, hoe het nu met hun gaat. Dat ze 40 jaar getrouwd mochten zijn, dat hun kinderen gezond en gelukkig zijn en, zegt Jannie tenslotte, blij te zijn dat haar vader van 81 jaar nog in hun midden is.

Ik fiets naar huis en mijn gedachten laten mij niet los dat een echtpaar soms samen zoveel mee kan maken en dan zo dankbaar is.

Dirk Brugmans

Een lekker taartje voor alle jubilerende bruidsparen

Jan en Mijns Bok waren 60 jaar getrouwd

Het komt niet zo veel voor in ons dorp dat echtparen 60 jaar getrouwd zijn. Maar het echtpaar Bok van de Molenstaat 38 mocht op 9 juni die mijlpaal bereiken. Ik ga op bezoek bij Jan Bok, 84 jaar en Mijns Bok-Koppelaar, 83 jaar.

Mijns zit al klaar in de stoel en Jan komt ook binnen met zijn rollator: hij heeft wat wasgoed opgehangen buiten. Als je bij dat echtpaar binnen komt, kom je echt geen praat te kort, want Mijns weet veel en Jan vult aan. Het echtpaar heeft 4 kinderen waarvan er 2 zonen en een dochter in ons dorp wonen en in Doornspijk woont de andere zoon. Jan en Mijns zijn opa en oma van 17 kleinkinderen en van 1 achterkleinkind.

Ze trouwden in 1964 op het gemeentehuis in Sliedrecht, de plaats waar Mijns vandaan komt. Jan woonde voor hun huwelijk samen met zijn vader aan de Nederhemertsekade 1. Zijn moeder was al overleden toen hij pas 13 jaar was. Hun huwelijk werd kerkelijk ingezegend door ds. C. Smits in de Christelijk Gereformeerde Kerk te Sliedrecht.

De trouwtekst was uit Psalm 37 vers 5 waar staat: "Wentel uw weg op de Heere, en vertrouw op Hem, Hij zal het maken".

Het echtpaar ging wonen in de ouderlijke woning van Jan. De vader van Jan heeft maar 9 maanden bij Jan en Mijns ingewoond en is toen overleden. Jan zijn werk is altijd boekhouder geweest. In 1956 ging hij 3 jaar werken bij de Betuco. "Daarna 21 maanden in dienst in Nijmegen," vertelt Jan, "en toen heb ik een paar jaar bij Van Dulst gewerkt." Van medio 1964 werkte Jan enkele jaren bij Amy Kant in de Schoolstraat, waar vroeger de Rabobank was. Maar zijn langste tijd, ruim 32 jaar, heeft hij gewerkt op het kantoor van Gebroeders Vos Transport die toen nog met hun bedrijf aan de Kapelstaat gevestigd waren.

In 1999 ging Jan met vroegpensioen, maar hij had geen tijd voor hobby's, want Jan deed voor veel mensen de belastingaangifte. Daarnaast deed hij de administratie voor bedrijven. Bij elkaar had hij daar bijna een dagtaak aan, vertelt hij. Maar op een gegeven moment is Jan daarmee gestopt.

Mijns heeft altijd in haar jeugdjaren, tot hun trouwen toe, gewerkt in de kruidenierszaak van haar ouders en ook in het huishouden thuis. "En ik heb het met plezier gedaan," vertelt Mijns. "Dat was een mooie tijd. Wel hard werken in de winkel, want alles moest toen nog afgewogen worden." Hobby's van Mijns zijn een boek en de krant lezen, maar dan tegenwoordig wel met een leesbril op. "Ik kook nog zelf, maar het gaat wel moeilijker nu ik ouder word, hoor!" zegt Mijns.

*De trouwtekst was uit Psalm 37 vers 5
waar staat:*

*"Wentel uw weg op de Heere,
en vertrouw op Hem. Hij zal
het maken".*

Op 22 februari 2022 zijn Jan en Mijns weggegaan van de Nederhemertsekade 1 waar Jan bijna heel zijn leven heeft gewoond. "Dat was een idee van onze zoon Geert, vertelt Mijns. "Die woont naast ons en had ons graag dichterbij. Het huis is ruim genoeg, zodat onze dochter met onze kleindochter ook in dit huis apart kunnen wonen. Nou, dat was een hele beslissing, daar is veel om gebeden en de Heere heeft onze gebeden gehoord. Wij zijn verhuisd naar Molenstraat 38 en wonen hier met plezier en zijn zo dankbaar."

Hun dochter Teuni springt ook nog wel eens bij om te helpen en de thuiszorg komt er geregeld. En op maandagmorgen komt Evelien Oversteeg het huishoudelijk werk doen en daar zijn wij blij mee," vertelt Mijns.

Op de vraag waar ze elkaar hebben leren kennen, ja, daar zit een klein verhaaltje aan vast. De familie Rozendaal uit Giessenburg waren kennissen van de ouders van Mijns en hielden daar kerk.

Jan en zijn vader gingen daar ook wel eens naar toe. Mijns kwam daar ook wel eens en Jan en Mijns ontmoeten elkaar en zo is op een gegeven moment de kennismaking ontstaan.

Feest was er op dinsdagmiddag/avond 11 juni bij de Boerengolf in Hedel, want daar kunnen de kleinkinderen fijn buiten spelen. Er kwamen wel 200 felicitatiekaarten binnen, vertelt ze, en ook burgemeester P. van Maaren kwam namens de gemeente Zaltbommel zelfs op bezoek en dat was zo fijn. Ds. en mevr. Van Meggelen kwamen samen en de dominee las Psalm 37, waar onze trouwtekst in staat.

Jan en Mijns zijn dankbaar zo nog samen zelfstandig te kunnen wonen met wat hulp daarbij. Want de gezondheid van Mijns was jaren geleden niet zo best. Toen had ze een hersenstumor en vertelt ze: "Het is een wonder dat ik hier nog zit. De Heere heeft alles wel gemaakt en wij zijn daar zo dankbaar voor."

Die dankbaarheid komt ook naar voren als wij dit artikel afsluiten en Jan en Mijns vragen of ze nog wat mogen toevoegen aan hun verhaal. Mijns vertelt, ook namens Jan, "Dat God al die jaren zo goed voor ons geweest is, want Hij heeft ons overal mee geholpen en daar zijn wij stil van geworden".

Fijn om met dit echtpaar gesproken te hebben en diep onder de indruk fiets ik naar huis met mijn hoofd vol gedachten.

Dirk Brugmans

Weetjes over 40 jaar huwelijk

40 jaar geleden, in 1984, stapten 81.655 stelletjes in het huwelijksbootje. Van de ruim 85.000 paren die elkaar destijds het jawoord gaven zijn een kleine 44.000 er dit jaar 40 jaar bij elkaar (ongeveer 54%).

40 Jaar getrouwd is een Robijnen huwelijk

40 jaar getrouwd = 14.610 dagen

Weetjes over 60 jaar huwelijk

In 2024 zijn er naar verwachting (tot eind van het jaar) 17,169 stellen 60 jaar getrouwd. In de jaren zestig en zeventig werden relatief veel huwelijken gesloten, met een piek van 124 duizend in 1970.

60 jaar getrouwd is een diamanten huwelijk

60 jaar getrouwd = 21.915 dagen

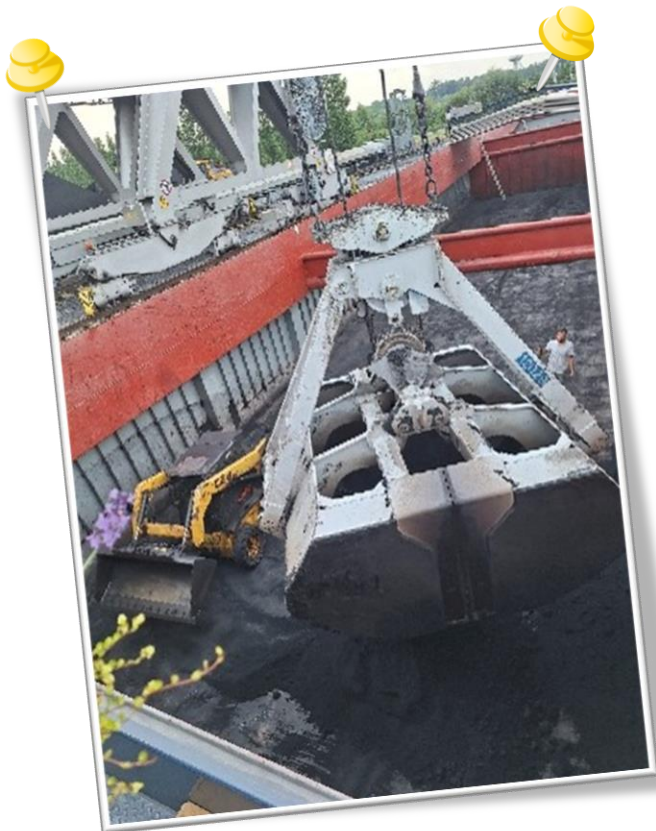
van een schippersvrouw

'Bolder 23 moet in het midden van het schip staan. 'Oké, is goed. Dan moeten we nog een stuk vooruit, want hier is nummer 27,' reageer ik. Het is al donker als we donderdagavond de Massagoedhaven invaren in Terneuzen. Met een lampje probeer ik het zwart geworden nummer op de bolder te ontcijferen. 'Ik kan niet ver meer vooruit. Waar staat ie nu?' vraagt Albert. 'Net voorbij de boeiing voorop.' 'Dan blijf ik zo liggen, verder gaat niet meer.' Vlug loop ik naar voren en zet het schip vast met een touw. Achterop doe ik het hetzelfde. Eigenlijk moet Pip nog een keertje naar de wal voor vandaag, maar als ik naar het zwarte kolen terrein kijk, lijkt me dat hier niet zo'n verstandig idee met een wit hondje... De volgende ochtend wordt er met een hoop kabaal de eerste lading kolen in het ruim geworpen. Pip staat angstig bij mijn voeten terwijl Eefke enthousiast naar de trap loopt en "Kraan" roept. Het laden gaat snel, een bulldozer kiept volle bakken naast een kraan en deze werpt het in het ruim. Om elf uur zijn we al vol en zetten we koers richting sluis Terneuzen. Bij deze sluis moet de schipper zich online aanmelden hoe laat hij bij de sluis kan zijn en wordt het schip ingedeeld qua tijd en sluis. Wij zijn ingedeeld in de Westsluis om kwart voor 12. Samen met drie andere binnenvaartschepen en een coaster (kleiner zeeschip) kunnen we schutten. Wanneer de coaster vastligt, mogen wij de sluis invaren. Tussen de touwen verzetten door nuttigen we de lunch, zodat

Eefke op tijd haar middagdutje kan gaan doen. 'We moeten nog kijken via welke kant we varen hè,' zegt Albert als we rustig op de Westerschelde varen. Het is laagwater en op de Westerschelde zijn de zandplaten zichtbaar. De zeehondjes liggen uitgebreid te zonnen op de zandplaten. 'Weet je al of er weer geen personeel is?' vraag ik. 'Ik zal ze maandag eens bellen.' Om op onze loslocatie in Lünen te komen, moeten we via het Wesel-Datteln Kanaal. Dit kanaal bestaat uit vijf sluizen. Drie locaties hebben een grote en een kleine sluis. Bij de overige twee is er een sluis in onderhoud, waardoor er maar 1 sluis beschikbaar is. Dit is lastig en kan al voor lange wachttijden bij de sluis zorgen, maar sinds een aantal weken worden er sluizen niet bediend, omdat er geen personeel is. De sluis is dan gesloten voor acht aaneengesloten uren. Omdat we woensdag pas moeten lossen hebben we de tijd, maar het is toch fijn om dit vooraf te weten. 'Rond elf uur vanavond zijn we in Hèmert,' zegt Albert als we de Volkeraksluis uitvaren. 'Dat valt me nog mee,' reageer ik, 'maar het is ook wel te merken bij de sluizen dat het vakantie is. Hopelijk is dat op het kanaal ook.' Het is een gezellig en fijn weekend op de Maas, maar ook een intensief weekend voor Eefke. De maandag heeft ze dit keer echt nodig om bij te komen. 'Heb je al gebeld,' vraag ik als we die middag aan de koffie zitten. 'Ik zal het zo gelijk doen,' reageert Albert. Het is later die middag als ik geroepen word. 'Alleen sluis Datteln is er vannacht uit, de rest is gewoon bemand.' 'Super, dan kunnen we het wel overwegen, hè? We hebben natuurlijk ook nog speling qua tijd.' Het is zeven uur in de avond als we bij sluis Friedrichsfeld aankomen.

‘Dit zal wel even wachten worden.’ Hij krijgt gelijk. We hebben de derde schutting, dat is ongeveer een wachttijd van 3 uur. De sluismeester meldt dat we bij een tanker opzij kunnen, deze blijft overnachten. ‘Ik ga gelijk Eefke in bed leggen,’ zeg ik als ik terug ben van de touwen, ‘dan laat ik daarna Pip uit.’ Het is al tien uur geweest als we eindelijk kunnen schutten. Samen met een ander schip vaar ik de sluis in. Albert is al onderweg naar voren. De bolders in de sluismuur mogen niet gebruikt worden, dus staat er een man boven met een touwtje waaraan ons touw geknoopt moet worden en legt hij het touw op de bolder op de wal. Wanneer het touw losgegooid kan worden, komt de man weer aangelopen om dit voor ons te doen. Albert wuift naar hem dat het niet nodig is. De man zwaait vriendelijk terug en draait weer om. ‘Ik zal nog maar een stukje varen of niet? Dan kan Thomas ook morgenmiddag eerder komen.’ ‘Goed idee, dan zitten we niet zo met het avondeten.’

De volgende dag moeten we nog drie sluisen. ‘Sluis Ashen,’ klinkt het als Albert de sluis oproept. Na het gesprek met de sluismeester weten we dat we ongeveer twee uur moeten wachten. Want hier is namelijk maar 1 sluis in bedrijf. ‘Kom, dan laten we Pip uit’ zeg ik tegen Eefke wanneer we weer stilliggen. ‘Kom Pip.’ Pip springt al tegen Eefke op als ze met de halsband aan komt gelopen. Samen vinden ze het fantastisch om te wandelen. Dapper loopt Eefke vooruit, Pip achter zich aan trekkend en luid roepend dat Pip komen moet. Na het rondje lopen kunnen we al snel weer varen en is het drie uur als we in Dartel zijn. Vanuit hier rijdt Albert die middag zijn zwager tegemoet. Tegen vijven zijn ze alweer terug. De zon is verdwenen en de regen valt met dikke druppels. ‘Kan ik vlug de auto erop zetten en dan nog naar de waterstelsel varen voordat we gaan eten?’ vraagt Albert zodra hij binnenstapt. Ik knik alleen maar en luid enthousiast wordt het door de logee ontvangen. Als de watertank weer vol is en het avondeten genuttigd, varen we richting de Lünen. Die woensdag worden de kolen weer gelost. ‘Een mooie zwarte vloer in het ruim is ook goed toch?’ klinkt het via het marifoontje. Ik grinnik, blij dat het voor de volgende lading niet erg is.

Vijf broden en twee vissen

Het was in 2012 dat ik met mijn gezin in de haven van Breskens een tijdje moest wachten op de rondvaartboot, die ons over de Westerschelde zou voeren. Direct werden mijn ogen getrokken naar een opvallende schildering op een graansilo aan de haven: Vijf broden en twee vissen. Ik heb er een foto van gemaakt. Ik zal zo uitleggen waarom. Maar eerst iets over het kunstwerk zelf. Het is in 1997 geschilderd door Johnny Beerens en is 20 bij 22 meter groot. Omdat de graansilo moest worden afgebroken, is het kunstwerk een paar jaar geleden verwijderd om later geplaatst te worden in de haven van Terneuzen. Tot zover het kunstwerk. Nu zal ik uitleggen waarom mij dit kunstwerk zo aansprak. Het is namelijk een directe verwijzing naar de Bijbel. Nee, nu niet gelijk de bladzijde omslaan...

De **vijf broden en de twee vissen** zijn onderdeel van een bekende geschiedenis uit de

Bijbel. Deze is opgetekend in alle vier de evangeliën, van Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes. De Heere Jezus Christus zoekt met Zijn twaalf leerlingen naar een eenzame plaats om tot rust te komen. Ze varen met het schip over het meer van Galilea. Maar de Heere trekt altijd heel veel mensen, en voordat ze aan land komen, is er al een grote menigte mensen bijeen gekomen. Dus als ze aanmeren, staat die mensenmassa Hem op te wachten.

Wat nu? Zal Hij ze wegsturen? Hij mag toch ook weleens rust hebben? Hij stuurt ze niet weg, er staat in de Bijbel dat Hij innerlijk met **ontferming** bewogen werd over hen. Innerlijke ontferming wil zeggen dat Hij diep geraakt is door die duizenden mensen die op Hem afgekomen zijn. Hij kan ze niet wegsturen, Hij spreekt tot hen het Woord, Hij vertelt aan hen wie God is en wie ze zelf zijn. En wie kan dat beter vertellen dan Gods Zoon? Hij spreekt het Woord tot hen en dat doet Hij vol ontferming, dus vol liefde en mededogen.

Ondertussen is het wel een eenzame plaats waar ze zijn, en het wordt alsmaar later en daar zijn die duizenden mensen aanwezig. De leerlingen van de Heere worden ongerust. Straks is het etenstijd, de middag is al bijna om, en wat moeten wij met al die mensen in deze eenzame plaats? In de buurt zijn geen dorpjes waar ze eten kunnen kopen. Dus wat doen die mannen? Ze spreken hun Meester aan en zeggen: "Stuur die mensen toch weg, want het is hier een woeste plaats." Ze krijgen een antwoord waar ze niet op gerekend hebben.

Geeft gij hen te eten! De mannen kijken elkaar aan. Wij al die duizenden mensen te eten geven? Maar dat is onmogelijk! Het zal een vermogen kosten om al die mensen van een klein beetje brood te voorzien! En zoveel geld hebben ze natuurlijk niet. De Heere zegt hun dan: "Hoeveel broden hebt gij?" Ze gaan op onderzoek uit. Wie heeft er brood bij zich? Uiteindelijk is er een jongetje dat vijf broden bij

zich heeft en twee vissen.

Maar wat zijn nu vijf broden en twee vissen voor duizenden mensen? Maar de Heere laat al die mensen op het gras zitten, in groepjes van 100 en 50. Dan kijkt Hij omhoog, naar de hemel, waar God Zijn Vader woont. Zonder Zijn Vader kan Hij niets doen. Dan zegent Hij de vijf broden en Hij breekt ze in stukken en Hij geeft de brokken aan Zijn leerlingen en die geven ze weer aan de mensen die daar op het gras zitten. Maar het wonderlijke is: de broden raken niet op. Hij blijft maar breken en breken en er is zoveel brood, dat de mensen verzadigd zijn en als de leerlingen later de brokken verzamelen, kunnen ze er twaalf korven mee vullen. Met de vis gebeurt hetzelfde. De Heere breekt er stukjes af, maar de vis houdt ook niet op.

Ondertussen was het wel een heel eenvoudige maaltijd. Brood en vis was het dagelijkse voedsel van de bewoners van Galilea. Ze

krijgen uit de handen van de Heere ook een eenvoudige maaltijd. Wat een verschil met de overdaad waarin veel mensen nu leven. Veel mensen in Nederland hebben overdaad en rijkdom en tegelijkertijd een innerlijke leegte... We mogen wel wat zuiniger met de schepping omgaan dan we nu doen. De schepping is van God, niet van ons. Maar dit wonder leert ons natuurlijk veel meer dan alleen dit.

Want hier laat de Heere Jezus zien wie Hij werkelijk is. Hij is echt mens, maar Hij is tegelijkertijd ook echt God. Zoals God hemel en aarde geschapen heeft uit niets, zo geeft de Heere hier duizenden mensen te eten van vijf broden en twee vissen. Dit is een *wonder*, – dit is een wonder dat laat zien: Hij is niet alleen een gewoon mens, Hij is ook God. Hij is een *gevende God*. Hij is vol ontferming over al die mensen en Hij geeft hen te eten. Hij wil ze niet met een lege maag naar huis sturen. Hij laat hier iets zien van de ontferming die er in God is. Christus zal Zichzelf weggeven om mensen te redden. Hij zal sterven aan het kruis, Zijn leven weggeven om mensen het ware leven te geven.

Maar om te zien wie de Heere werkelijk is, hebben we niet alleen een wonder nodig, we hebben ook ogen nodig om te zien. De zon kan nog zo helder schijnen, maar als ik geblinddoekt ben, zie ik er niets van. Zo is het hier ook. De meeste mensen waren tevreden met brood en vis. Ze hadden hun buikje rond gegeten en meer verlangden ze niet. Maar misschien waren er ook mensen bij die niet genoeg hadden aan brood en vis. Die wilden Hem graag beter leren kennen. **Wie is Hij toch?** Van die vraag hangt uw en mijn leven af. *Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon Gods niet heeft, die heeft het leven niet* (1 Johannes 5:12).

Lezer, weet u wie Hij is? Hij is nog steeds vol ontferming. Hij ontvangt de zondaars en eet met hen.

*HEER', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven.
Wie U aanroept in den nood,
Vindt Uw gunst oneindig groot.
HEER', neem mijn gebed ter oren;
Wil naar mijne smeking horen;
Merk, naar Uw goedgunstigheên,
Op de stem van mijn gebeên.*

De nieuwe huizen

Hier liep weleer het vee in grazige landouwen
en sloofd' ons voorgeslacht voor 't sobere bestaan.
Wat was elk vergenoegd bij 't oogsten van het graan:
de vrucht op wat men eerst aan d' aard' moest toebetrouwen.

Gesloopt zijn stallen, schuur en andere gebouwen
om 't bouwplan 't Boveneind van start te laten gaan.
Het heiblok scheurt de stilt'. Elk rijdt nu af en aan.
Ons dorp breidt verder uit. Men gaat weer huizen bouwen!

Elks huis 'Linguenda' heet; men moet het eens verlaten!
Geen woning, nieuw en sterk, keert rouw of smartend leed.
Dat elk zijn pand bezit als of men 't niet bezate.*

Dat eenvoud, matigheid, waarvan heel Hemert weet
hoe 't voorgeslacht ons die tot spoor heeft nagelaten,
met zegen, dank en hoop deez' huizen binnen treed'.

* zie I Kor. 7 vers 30 met kanttekening 60

Quartiers

Mijn ouders huurden in 1946 het boerderijtje. Van de eerste jaren kan ik mij niets herinneren, want ik ben in dat jaar in oktober geboren. In het achterhuis konden 3 koeien en een stier staan. Ik weet niet anders dan dat er 6 koeien in stonden. De stier stond achter tegen het huis waar mijn vader een aanbouw had gemaakt. Dus toen mijn vader het gehuurd had, heeft hij het al gauw wat uitgebreid. Waar de stier in het achterhuis gestaan heeft, is tot enkele jaren terug te zien geweest, want onder de buik van de stier was een stalen rooster geplaatst. Een koe plast van achter maar een stier onder zijn buik. Omdat hij dan in zijn urine zou liggen, had men daaronder een rooster geplaatst en liep de urine in de grup. De houten staken waar die dieren aan vast stonden, waren niet zo lang, want daar zat een dikke balk. De koeien gingen in het voorjaar de wei in, maar de stier niet, want dat was een dorpsstier. Omdat er vroeger veel kleine boeren waren die zelf geen stier konden houden, werd de dorpsstier gebruikt voor het nageslacht.

Wat ik mij wel goed kan herinneren, is dat ik met mijn vader, moeder, 2 zussen en `s winters 6 koeien onder een dak woonden. Het hadden 3 zussen kunnen zijn. Maar net voor ik geboren

werd nam opoe één van mijn zussen mee, omdat zij vond dat mijn moeder het te druk kreeg. Die heeft zij nooit meer teruggebracht. Later zijn er nog twee zussen geboren. In mijn schooltijd sliep ik op zolder. Omdat het dak niet zo best op de muur aansloot, kon het daar verschrikkelijk koud zijn. Kamertjes hadden wij niet, het was een open zolder. Op een avond vroor het zo hard dat mijn vader wat jassen over de dekens legde. Wat was dat lekker warm onder zo'n vrachtje.

In die tijd gingen mensen op de lange winteravonden bij elkaar buurten. Als kind zat ik tot een bepaalde tijd daarbij. Omdat het kort na de oorlog was werd er in die tijd nogal eens daarover gesproken. Sommigen konden daar zo spannend over vertellen, dat ik met samengeknepen biljetjes zat te luisteren. Maar het werd voor mij nog angstiger. `s Nachts kwamen de soldaten nogal eens op Zuid oefenen. Als ik dan die avond al in spanning had gezeten, kwam er dit nog bij. Ik wist toen niet dat dit oefenen was, dus ik kroop helemaal onder de dekens van angst. Mijn ouders vertelden mij dat ik niet bang hoefde te zijn, want zij schoten maar met losse flodders. Nu begreep ik er helemaal niets meer van. Losse flodders? Als ik als kind weleens een windje liet, dan zeiden zij: "Dat was een losse flodder." Hoe kon dat nu, waren die soldaten dan zo loslippig, want ze ratelden er met gang uit en dan zo hard.

Als ik terugdenk aan die tijd dat de mensen bij elkaar `s avonds gingen buurten, is er op één bepaald vlak weinig veranderd onder de mensen. Sommigen van de visite hadden er plezier in om het halve dorp door het slijk te halen. Maar er kwamen er ook op visite die alle kwaad met liefde bedekten. Aan één ding heb ik nooit kunnen wennen. Het was in die tijd de gewoonte tegen het eind van de avond, dat de gastvrouw de vrouwelijke visite mee nam naar de woonkamer (pronkkamer) en dan door naar de slaapkamer en daar de linnenkast opendeed om te laten zien wat er toch allemaal in lag. Dit was toch een belachelijke gewoonte. Volgens mij is door de komst van de televisie de visite op

zijn retour. De tijd dat de voorkamer nog een pronkkamer was, is ook verleden tijd want iedereen gebruikt die nu als woonkamer.

Ook in die tijd lagen hier schepen in de Maas welke geladen waren met munitie. Daar voer iedere keer een bootje langs om mensen van de wal naar de schepen te brengen en terug. Deze boot noemde men de Spido. Als ik dan 's avonds op zolder in bed lag, was deze duidelijk hoorbaar door de gaten en kieren. Ook op de Waal kon men dan de motoren van de sleepboten horen stampen. Als het hard mistte, kon men de scheepshoorn horen om tegemoetkomende schepen te waarschuwen dat zij er aan kwamen. Zij bliezen dan de melodie van de eerste twee regels van het lied: Vader Jacob..... Dat herhaalden zij vijf keer achter elkaar. En na een kwartier begon dezelfde riedel weer. Als je goed luisterde, kon je aan het geluid horen of ze naderbij kwamen of van je af voeren.

Na enkele jaren kon mijn vader het boerderijtje kopen. Toen begon het een en ander te veranderen. Mijn ouders sliepen in een bedstee, waar ik nog in geboren ben. Die werd er toen uitgebroken. Mijn moeder heb ik een paar keer horen vertellen dat mijn vader bijna verongelukt was toen hij die bedstee aan het slopen was en onverwachts de stenen muur omviel. Hier werd op die plaats een slaapkamer gebouwd die er heden ten dage nog is. Waar later veel vakantiegangers in geslapen hebben.

Voor de koeien in het achterhuis was wel wat ruimte. Daar stond de handpomp voor water met gootsteen, waar alles gewassen werd, zoals de vaat. Gekookt werd er op petroleumstellen. Mijn vader heeft al gauw een kast gemaakt waar de pannen in en op konden staan en er Butagas kwam. Ik heb wat van die flessen gehaald voor f. 9.50. De ellende was, als je aan het koken was en de fles opeens leeg was. Naderhand werd het beter, want dan kon je een fles op voorraad krijgen. Nu was het zo, als zo'n fles leeg was en je legde hem op zijn zij dan had je nog eventjes vuur. Mijn moeder heeft dat ook een keer gedaan. De fles op zijn kant, ze wil de gaspit aansteken en er komt een grote steekvlam uit die kast, want de slang was lek. Zij had gelukkig de tegenwoordigheid van geest om de kraan op die fles dicht te draaien.

Ze hield er wel kale armen en verbrande wenkbrauwen aan over.

De kachel werd gevoed met hout en kolen. Omdat hout aan de bomen groeide, was dat veel goedkoper dan kolen. Om die takken korter te maken, zaagde men dat aan moten. Ik heb in mijn jonge jaren met een trekzaag wat mootjes gezaagd, dat was mijn lust en mijn leven. Het ergste vond ik dat wij dat niet droog op konden slaan. Als er soms nog wat sneeuw aan hing, siste de kachel verschrikkelijk. Kon het wel begrijpen, want je bent lekker warm en dan gooien ze zo maar van dat koud nat hout op je. Ik zou net als die kachel ook sissen.

In het achterhuis lag een lemen vloer. Kwamen er wat gaten in, dan zocht men wat leem en maakte die nat, smeerde die in de gaten en men had een vloer die weer enigszins begaanbaar was. Nu mijn ouders eigenaren waren geworden, hebben zij hier beton over gestort. Gelijk daarna hebben zij hier een scheiding gemaakt tussen de stal en het keukentje, met rietmatten. Later is dit een stenen muur geworden die nu nog te zien is. In de voor- en achterkamer lagen planken op de vloer. Die werden eruit gehaald. Ook beton erin, maar als je 's avonds naar bed ging, moest je over planken lopen, want die beton werd vroeger niet zo snel hard als die van tegenwoordig.

Er hingen maar een paar lampen in huis. Naar de zolder had mijn vader een verlengsnoer gelegd. Als men daar naar bed ging, duwde je onder een stekker in het stopcontact. Als je op bed lag moest je roepen dat de stekker eruit kon. Moesten mijn zuster of ik naar de po, dan was het wel even zoeken in het donker en vooral zorgen dat je er niet over struikelde. Gebeurde dat wel, dan had je geen water- maar een urinesnood. De poepdoos stond buiten en dat was een hele onderneming om die in het donker op te zoeken. Voor je die gevonden had, kon het weleens te laat zijn. Vandaar die po op zolder. Ik weet nog dat wij twee van die apparaten hadden: een stalen en een stenen. Aan die van steen had je al een gesjouw aan als hij leeg was, laat staan als hij geladen was. Sommige zusters van mij hadden daar wel een oplossing voor en keken eerst door het zolderraam of het niemand zag en kieperden hem leeg door dat raam. Niet als er ontlasting

tussen de urine zat. Mijn moeder had al snel door wat er aan de hand was, want de voordeur begon op sommige plaatsen wat te verbleken. Einde dumping!

Wij hadden ook een kelder. Daar stonden de Keulse potten gevuld met andijvie en snijbonen, en een houten spekkui, maar die stond op wat stenen want als de Maas hoog stond, kwam er water in de kelder. Wilde je dan groenten uit die potten of een stukje vlees uit die kuip, dan trok je eerst laarzen aan om droge voeten te houden. Op de vloer lagen rode plavuizen. Begon het water in de Maas te zakken, dan probeerde men daar met een emmer het water door het kelderraam naar buiten te gooien, want als het te lang duurde ging dat water stinken. Dat leek mij ook niet zo gezond met het eten in die kuip en in die potten. Later gebruikten wij een motorpomp om het water door het raampje naar buiten te pompen.

De zolder van die kelder had een ronde boog. Boven deze boog was een slaapkamer. Om in die slaapkamer te komen, moest men door de voorkamer over een stenen trap van drie treden. Je moest diep met je hoofd buigen, anders stootte je je hoofd tegen de zolderbalken. Op dat kamertje stond een houten trap met zeven treden om op zolder te komen. In 1971 hebben wij die ronde boog gesloopt en in de kelder laten vallen. Vanaf die tijd kon je rechtop staan in de slaapkamer. Toen die trap nog op de kelderboog stond, had hij maar zeven treden, maar nu veertien. Maar omdat mijn moeder erg veel last had van hoogtevrees, is zij vanaf die tijd nooit meer op zolder geweest.

Gijs van de Werken
(wordt vervolgd)

Verduwenen boerderij aan de Kapelstraat

Er zijn twee redenen om naar de Kapelstraat te kijken, naar een huis dat er eeuwenlang heeft gestaan. Het vervoersbedrijf Vos bestaat 100 jaar en op het terrein waar zij in Nederhemert begonnen, wordt nu intensief gebouwd. Ruim twee eeuwen geleden woonde daar ook een familie Vos. Het is geen voorvader van het transportbedrijf, hoewel ze er misschien wel zijdelings familie van zijn. Maar het was wel een bijzondere en rijke familie. Vijver Vos woonde er tot zijn dood in 1795. Voor de oorlog waren er ansichtkaarten van het huis en de hooiberg, maar in 1943 brandde de hooiberg af en na de oorlog werd het huis afgebroken.

Eerst over Vijver Vos. Hij had nog drie broers en een zus op het Eiland wonen, in de Hoef en tegenover de kerk, maar Vijver was misschien wel de rijkste. Soms had hij wel 40 koeien, voor die tijd uitzonderlijk veel. De veepest ging dan ook niet aan zijn deur voorbij. In 1770 schreef van Ommeren dat Vos wel 1000 rijksdaalders had verloren door veeziekte en de aanhoudende regen. Maar daarvan ging hij nog niet failliet. Voor zijn vee had hij 50 tot 100 morgen weiland en hij pachtte ook het nodige bij.

Hij verkocht boter die op zijn bedrijf was gekarnd en hooi van de uiterwaarden. Op latere leeftijd trouwde hij met Maria Mauritz, haar broer was advocaat en procureur in Ammerzoden en daarom een belangrijke man in de Bommelerwaard.

Vijver Vos zat aanvankelijk niet in het dorpsbestuur, maar hij liet wel van zich horen als de heer van Nederhemert, Otto Frederik van Lijnden iets wilde laten doen. Zijn broers en zwager op het Eiland stonden achter hem. Vijver ging dan bij zijn zwager Mauritz informeren of de opdracht wel rechtsgeldig was. In 1759 moesten er sporen langs de dijk in Noord geëgaliseerd worden en de bomen langs de weg moesten gesnoeid omdat de hooiwagens hinder hadden van de uitstekende takken. Van Ommeren schrijft: 'Wij hebben de schouw gevoerd en bevonden dat maar weinigen de bomen gesnoeid hadden. Daarna hebben we nog eens de ceur (het besluit) gepubliceerd en daarna weer de schouw gevoerd. Toen waren er nog enkele vakken niet verzorgd, waaronder dat van Vijver Vos. De bode werd er op afgestuurd en aan de personen zelf gezegd wat zij moesten doen.'

GROET UIT NEDERHEMERT

Hooiberg van de familie Vos aan de Kapelstraat. Collectie Goof Vos, Wijk en Aalburg

'Ik ging zelf kijken of er aan voldaan was en toen had alleen Vijver Vos niet aan zijn plicht voldaan.' Een dergelijke schouw over het onderhoud van de wegen en sloten was in handen van de buurmeesters, die het dorpsbestuur waren, zoals dat nu nog met het gemeentebestuur en het polderbestuur is.

Twee jaar later besloten Van Lijnden en Van Ommeren om Vijver Vos voor te dragen als buurmeester. Daarna waren de problemen opgelost. Vijver nam zelf deel aan de besluiten en ging als eerste aan de gang. Hij spoorde ook anderen aan om hun burgerplicht te doen.

In 1795 stierf Vijver Vos, 82 jaar oud. Zijn familie kreeg land en geld. Het vee en het gereedschap werd apart verkocht van de huisraad. Alles bij elkaar leverde het ruim 4000 gulden op (een jaarsalaris voor een dominee was toen 400 gulden, dan kun je wel uitrekenen hoeveel geld dat was). Zijn stiefdochter Rachel van Dieden mocht in het huis blijven wonen tot haar dood in 1803. Daarna kocht Arien van Leeuwen het huis, schuur, hooiberg en karnmolen voor 3000 gulden. Hij was getrouwd met Christina Timmer uit Rossum. Ze woonden al in het huis en hadden ook het boerenbedrijf gerund. Arien heeft er niet lang plezier van gehad, hij stierf twee jaar later in 1805, 42 jaar oud. Zijn weduwe Christina trouwde daarna met Dirk van Genderen, die kwam uit Well, maar was al landbouwer in Nederhemert. In 1850 woonde er weer een hele familie in het huis: Dirk van Genderen met zijn vrouw en hun zoon Hermen, die inmiddels getrouwd was en vier kinderen had, en nog twee inwonende knechten.

Dirk stierf in 1851 en twee jaar later verkocht zijn vrouw het huis aan Ernst Smits. Ernst Smits was ook landbouwer en hij was bijna zijn hele leven raadslid, waarvan de laatste 8 jaar wethouder (1889-1895). Na de dood van Ernst erfde zijn jongste zoon Ernst Marius Smits het huis. Die werd ook raadslid en wethouder (1901-1931). Hij woonde er met zijn vrouw en 7 kinderen, maar de laatste jaren deden zijn dochters Margritha, Maaïke en Willemina de boerderij, omdat Ernst het te druk had met het gemeentewerk.

Margritha trouwde met Aart Janszoon Vos en zij namen de boerderij over. Aart begon in 1924 een transportbedrijf. Door een ongeluk brak er in 1942 brand uit in de hooiberg. Een vrachtwagen, die door het benzine gebrek op hout gestookt was, stond te dicht bij de hooiberg, waardoor die vlam vatte. In 1949 werd het oude huis gesloopt.

Trees Blom

* * Heden avond overleed alhier aan verval van Kragten, in den ouderdom van circa 82 jaaren, den Heemraad en oud Buurmeester VYVER VOS, welk Sterfgeval hiermede aan zyne Vrienden en Verwanten bekend maaken.
 NEDER-HEMERT, den 24 Juny, 1795. H. VAN DIEDEN, als Exccuteur.

Op de website "Delpher" vonden we een rouwadvertentie van Vijver Vos.

Zaterdag 7 september was het feest in de Bommelerwaard voor veel mensen voor wie het beroep van chauffeur een droom is. Of het een grote wens is om alleen al mee te mogen rijden, vanwege een beperking wat dat onmogelijk maakt. Zij mochten mee met enthousiaste chauffeurs die graag een vrije zaterdag opofferden om met elkaar een fijne dag te hebben! Ook uit Nederhemert kwamen deelnemers en chauffeurs en ze passeerden ons dorp! Toeschouwers zorgden, door er te zijn en te zwaaien, voor erkenning en verhoging van de feestvreugde voor onze enthousiaste bijrijders.

Op 7 september was er na een aantal jaren weer de verlichte botenparade "Sail". Startend vanaf Aalst voer een feestelijke rij boten over de Maas om in Nederhemert af te meren. Zij werden verwelkomd door het Hèmerts Visserskoor.

Bij het schrijven van dit stukje voor de dorpskrant is het eind augustus. De meeste zomervakanties zijn voorbij. En ook wij starten weer in september met onze activiteiten.

We kijken terug op een gezellige busreis naar Harderwijk. Voor ons -als senioren- al vroeg op stap. Om kwart over acht in de ochtend arriveert de chauffeur met haar bus om met ons op pad te gaan. Nadat iedereen is ingestapt, vertrekken we richting het Veluwemeer. In de bus worden drukke gesprekken gevoerd. Onze vrouwelijke chauffeur zet ons overal voor de deur af. We schepen in bij het Veluwemeer en vertrekken voor een rondvaart van een uur. In deze tijd drinken we koffie met gebak en kijken naar het natuurschoon dat ons voorbij glijdt.

Hierna stappen we weer in de bus en komen we aan bij Palingrokerij & Vishandel Dries van den Berg. De bus parkeert weer voor de deur en wij zijn klaar voor de lunch. Wat we ook verwachten, dit niet. We worden getrakteerd op een lekkerbek of kibbeling met friet en drankje naar keuze. Hoe lekker is verse vis die goed is klaargemaakt. Het heeft ons goed gesmaakt.

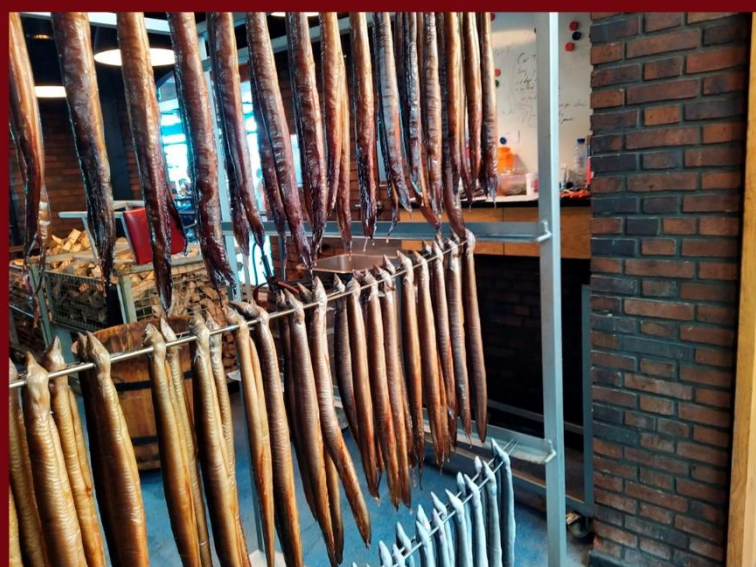
Hierna is er geen tijd voor een siësta. We worden door de eigenaar van het bedrijf meegenomen naar de ruimte waar paling wordt verwerkt. Daar worden we bijgepraat over mannetjes en vrouwtjes paling, hoe ze worden gevangen, gesorteerd op dikte en grootte, hoe ze worden schoongemaakt, gerookt etc. en hoe ze smaken. We proeven verschillende stukjes paling. Deze man kan boeiend vertellen en hierna kunnen we zijn museum bekijken. We worden er op geattendeerd vooral zijn winkel niet te vergeten.

Hierna vertrekken we naar Houten. In Restaurant "De Engel" is het diner. Na afloop gaat iedereen moe en voldaan weer in de bus richting Nederhemert.

In juli is zoals gewoonlijk de vakantie eettafel. We genieten hier weer van lekker eten en de vakantiestop wordt ingeluid. Iedereen wenst elkaar een mooie zomer.

Nieuws van de senioren

In september 2024 starten we weer met ons programma.

Programma najaar 2024

3 sep	Quiz
1-okt	Van wilg tot mand
5-nov	Workshop Herfst/Kerststuk maken met Corrie van Dam
10-dec	Kerstviering

Natuurlijk starten we ook weer met ons wekelijks uurtje "bewegen voor senioren" op donderdagochtend van 9.45 uur tot 10.30 uur. Nieuwe deelnemers zijn hartelijk welkom.

Op dinsdagmiddag van 14.00 – 16.00 is er koersbal.

Donderdagochtend van 10.30 tot 11.30 inloop koffie ochtend. Welkom. Nooit geweest? Loop eens vrijblijvend binnen. Maak een praatje, drink koffie of thee!

Voor meer informatie neem contact op met Adrie de Putter 06 23 85 21 75

Het bestuur van het senioren Comité Nederhemert bestaat uit 5 bestuursleden:

Kees Oomen – voorzitter

Anneke Bouman – penningmeester

Arie Verheij – algemeen lid

Dineke van Steenberghe – algemeen lid

Adrie de Putter – secretaris.

Eerste hulp bij brandwonden

De meeste brandwonden zijn eerstegraads verbrandingen, hiermee hoef je niet direct naar een huisartsenpost of het ziekenhuis. Het is wel belangrijk om eerste hulp bij een brandwond te bieden. Om grote schade, bij jezelf of een ander, te beperken of te voorkomen. Weet jij wat je moet doen bij brandwonden? Je leest er hier alles over.

Bij zowel volwassenen als kinderen zijn de eerste hulpregels hetzelfde. Een belangrijk verschil is, dat de huid van een kind veel dunner en gevoeliger is dan die van een volwassene. Voor ons kan iets alleen als 'heet' aanvoelen, terwijl het bij een kind al kan zorgen voor een (ernstige) brandwond. Denk aan: een hete glijbaan of een heet zitje van een fiets. Heeft een baby, peuter of kleuter een brandwond? Ga dan altijd naar de huisarts.

De Nederlandse Brandwonden Stichting heeft naar aanleiding van onderzoek en nieuwe inzichten de adviezen voor eerste hulpregels bij brandwonden aangepast. In tegenstelling tot het oude advies, wordt nu geadviseerd om direct alle kleding en een eventuele luier uit te doen en om sieraden te verwijderen. Eerst werd geadviseerd om alleen kleding te verwijderen die niet aan de wond kleefde. Dit advies is aangepast, omdat in de praktijk bleek dat de brandwond niet altijd goed gekoeld werd, omdat deze door de kleding niet goed zichtbaar was.

Ook nieuw is het advies om de wond na het koelen te bedekken met plastic huishoudfolie, steriel verband of een schone doek. Het gebruik van de huishoudfolie is nieuw. Dit is gedaan omdat huishoudfolie makkelijk beschikbaar is, niet aan de wond plakt en de wond door het folie heen zichtbaar blijft. Het is wel belangrijk om de huishoudfolie in lagen aan te brengen en niet om het lichaamsdeel te wikkelen. Zo voorkom je afknellingsgevaar.

Wat als het nog brandt?

- Zorg dat jij en het slachtoffer veilig zijn.

- Doof de vlammen door het slachtoffer over de grond te rollen.
- Gebruik eventueel een stevige jas of (blus)deken om de vlammen te doven. Let op: bedek vanaf de nek naar de benen. Zo voorkom je dat (meer) vlammen het gezicht raken.

Wat te doen?

- Bel bij ernstige brandwonden of bij twijfel altijd 1-1-2.
- Eerst water, de rest komt later! Koel de wond 10 minuten met lauw zachtstromend leidingwater. Geen kraan of douche dichtbij? Al het water is beter dan niet koelen. Dat kunnen ook een sloot of vijver zijn.
- Verwijder zo snel mogelijk (tijdens het koelen) kleding, sieraden en een eventuele luier.
- Voorkom dat het lichaam te veel afkoelt. Koel alleen de wond!
- Bedek na het koelen de wond met plastic huishoudfolie, steriel verband of met een schone doek of laken. Huishoudfolie plakt niet aan de wond en de brandwond blijft goed zichtbaar voor de beoordeling door een medisch professional. Leg de huishoudfolie in lagen over de wond, om afknelling te voorkomen. Wikkel het niet om het lichaamsdeel.
- Smeer niets op de brandwond(en).

- Houd het slachtoffer warm met een deken.
- Waarschuw een dokter bij blaren, een open wond en bij elektrisch/chemisch letsel.
- Vervoer het slachtoffer, indien mogelijk, zittend. Om zwellingen in de keel te voorkomen moet het hoofd altijd hoger zijn dan de rest van het lichaam.
- Geef het slachtoffer geen eten of drinken.

Chemische verbrandingen

Ook schoonmaakmiddelen en afbijtmiddelen kunnen vervelende brandwonden veroorzaken. Ook bij dit soort verbrandingen geldt:

eerst water, de rest komt later. Water is niet alleen belangrijk om de verbranding te stoppen, maar spoelt tevens de restanten van de chemische stof weg.

Brandwonden bij kinderen zijn vaak eenvoudig te voorkomen

- Drink geen koffie, thee en andere hete dranken met een kind op schoot.
- Zet kopjes met hete dranken in het midden van de tafel, buiten het bereik van kinderen.
- Gebruik geen tafelkleedjes waar een kind aan kan trekken.
- Zet ook de waterkoker, theepot en koffiekan buiten het bereik van kinderen.
- Houd kinderen het liefst helemaal weg uit de keuken.
- Gebruik bij het koken zoveel mogelijk de achterste pitten van het fornuis.
- Draai tijdens het koken de stelen van de pannen zijwaarts.
- Let op de hete oven deur.

Reünieconcert 2024

Zaterdag 29 juni jl. was het eindelijk zo ver. Het reünieconcert waar een groot aantal oud-leden hun bijdrage aan heeft geleverd en waar we al lange tijd naar uitkeken.

Enige tijd geleden zijn er gesprekken geweest met alle leden over de wensen en ideeën voor concerten. Een veel gehoorde wens was om een reünieconcert te organiseren. En wat was nu een beter moment dan dit te organiseren in het jubileumjaar van de fanfarecombinatie.

Door het delen van een uitnodiging, persoonlijk via WhatsApp of in een enkel geval in briefvorm, werden oud-leden gevraagd mee te doen aan dit bijzondere concert. En wat is daar met veel enthousiasme op gereageerd! We mochten 18 oud-leden verwelkomen!

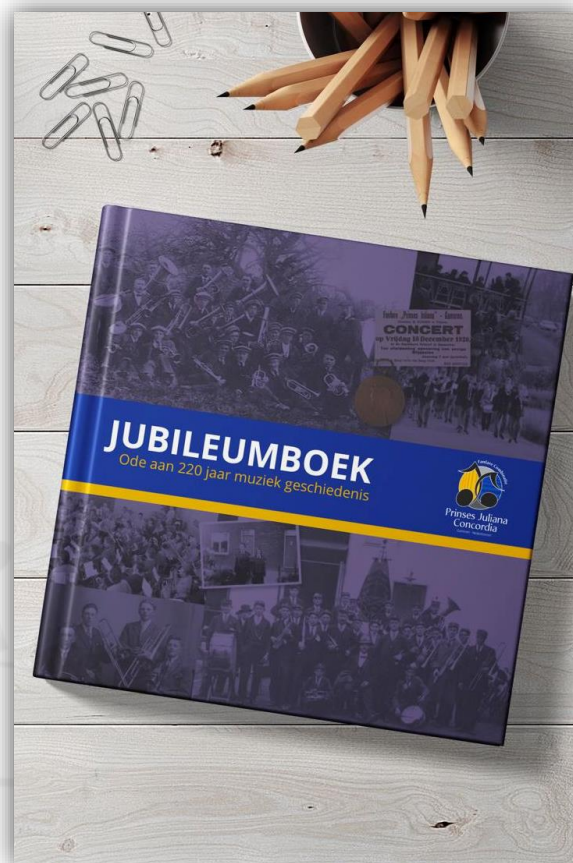
Voor iedereen werd een instrument en bladmuziek geregeld, zodat iedereen aan de slag kon. Aan de oud-leden was gevraagd aan welk muziekstuk ze bijzondere herinneringen hadden en welke ze graag zouden spelen. Dit resulteerde in een mooi afwisselend programma van een mooie historische mars 'Arosa', Disney's 'The Lion King', 'Music' van John Miles, 'Pirates of the Caribbean', 'Mamma Mia' van Abba en 'My Way'. In de maand juni hebben de reünisten mee gerepeteerd op de wekelijkse repetitie-avond op maandag. De sfeer was erg goed, de repetities verliepen vlot en het resultaat mocht er zijn!

Het concert zou bij het Kasteel op Nederhemert-Zuid worden gehouden. De omgeving geeft dan meteen al zoveel sfeer, dat je met een klein beetje aankleding al snel een prachtige concertlocatie hebt. Het was prachtig weer die dag, zelfs lekker warm, maar helaas begon het rond 19.00 uur flink te regenen. In allerijl is het terrein leeggeruimd en is besloten het concert te verplaatsen naar het muziekgebouw in Gameren.

Aan het concert hebben muziekvereniging DES uit Hedel en 't Hèmerts Visserskoor hun medewerking verleend. We zouden samen met 't Hèmerts Visserskoor 'Conquest of Paradise' ten gehore brengen, maar door ruimtegebrek kon dit helaas niet doorgaan. En ondanks de late wijziging van locatie, was het enorm druk en gezellig en heeft iedereen op en top genoten van dit bijzondere concert.

Vanaf deze plaats nog een groot woord van dank aan al onze oud-leden, voor hun inzet, enthousiasme en gezelligheid! Het was fantastisch!

Fanfarecombinatie Prinses Juliana-Concordia

Jaarafsluiter

28 DECEMBER – Grootse eindejaarsactiviteit

Samen met de Oranjevereniging en de IJclub gaat de Dorpsraad het jaar afsluiten met een groots evenement. Erg fijn dat we dit zo samen kunnen doen!

Het wordt een gezellige en actieve middag/avond voor alle inwoners van Nederhemert en staat in het teken van 25 jaar Gemeente Zaltbommel.

Het speelt zich af in het Dorpshuis, maar ook (ver) daar buiten. Denk hierbij aan het inmiddels bekende "Heel Hèmert Bakt", de "Lampionnenoptocht" en voor de jeugd heeft de IJclub een hele "Spannende opdracht" bedacht, die ze in samenwerking met ons en de Oranjevereniging gaan vormgeven, maar waarover we nu nog niets mogen verklappen. Het gezellig samenzijn in het Dorpshuis is minstens zo belangrijk. Wij zorgen voor iets lekkers om te eten en te drinken.

Het is ook een mooie gelegenheid om kennis te maken met onze nieuwe burgemeester Marnix Bakermans, die er zeker zal zijn!

Denk alvast na over wat je bakken gaat. Het zou erg leuk zijn als het op de een of andere manier in het thema van 25 jaar Zaltbommel gegoten kan worden.

Zet zaterdag 28 december alvast in jullie agenda's en wij zorgen dat jullie hier meer over gaan horen!

Namens jullie Dorpsraad, de Oranjevereniging en de IJclub,

Walter Esch

Wat een vogeltje zag...

Begrafenisonderneming Hobo, een vertrouwde naam in de regio sinds 1863, heeft een nieuw hoofdstuk ingeluid. Aart Hobo, die meer dan vijftig jaar als begrafenisondernemer heeft gewerkt, is door onverwachte omstandigheden helaas niet langer in staat om zijn rol voort te zetten. De leiding van de onderneming is nu overgedragen aan Thomas Booij, die het vak van begrafenisverzorger al op jonge leeftijd heeft geleerd.

Aart en ik ontmoetten elkaar al enige tijd geleden. Naarmate de tijd vorderde, groeide het idee dat ik mogelijk zijn rol binnen de onderneming zou kunnen overnemen. We hadden een goede verstandhouding en de beslissing was dan ook snel genomen. Ons plan was om gedurende een overgangsperiode nauw samen te werken, waarbij alles zou blijven zoals het was. Geleidelijk zou ik meer verantwoordelijkheden op me nemen, terwijl Aart zich langzaam zou terugtrekken. Helaas liep het anders...

Op het moment dat alle voorbereidingen voor een zorgvuldige overdracht in volle gang waren, kreeg Aart vreselijk nieuws met betrekking tot zijn gezondheid. Hij werd gedwongen zijn werkzaamheden per direct neer te leggen, waardoor ik onverwachts de leiding van de onderneming op me moest nemen. In korte tijd moesten er veel zaken worden geregeld, waaronder het opzetten van een nieuwe website om actuele informatie te verschaffen en het plaatsen van een aangepaste advertentie in de krant. We hebben er alles aan gedaan om de overgang zo soepel mogelijk te laten verlopen, zodat we nabestaanden op een waardige manier van dienst kunnen zijn.

Door deze abrupte wending is de periode van wederzijdse kennismaking aanzienlijk versneld. In plaats van een geleidelijke overgang, moet ik nu snel mijn plaats vinden in de onderneming. Daarom vind ik het van groot belang om vanaf het begin duidelijk te zijn over wat u in de toekomst van ons kunt verwachten. Onze werkwijze is diepgeworteld in onze christelijke overtuigingen, wat onder andere inhoudt dat wij geen medewerking verlenen aan crematies. Wij

beschouwen het begraven van overledenen als een eerbiedwaardige, zij het droevige, plicht. Dit proberen wij tot uiting te brengen door een begrafenis op een respectvolle, ingetogen en traditionele manier te verzorgen.

Hoewel de gebeurtenissen anders zijn verlopen dan wij hadden gehoopt, geloven wij dat de tijd niet in onze handen ligt, maar in die van Hem.

Het is mijn oprechte wens om, in navolging van Aart, vele families te mogen bijstaan in de moeilijke periode van rouw en verlies. Voor meer informatie kunt u onze vernieuwde website (www.begrafenisonderneminghobo.nl) bezoeken of contact opnemen met e-mailadres: info@begrafenisonderneminghobo.nl.

Thomas Booij

Nieuwsbrief September 2024 Huisarts en Apotheek de Boterbloem.

Pharmabox

Eind september wordt er een Pharmabox bij de praktijk geïnstalleerd. Pharmabox is een 24 uren uitgifte automaat voor herhaalmedicatie. U kunt 24 uur per dag 7 dagen in de week uw medicatie ophalen. U mag zich hiervoor aanmelden middels een formulier bij de apotheek.

Digidoc of wel Smartconsult

Indien u een afspraak wilt gaan boeken via uwzorgonline kunt u gebruik maken van Digidoc. Digidoc is een vragenlijst die u doorloopt voordat u een afspraak maakt. Indien het een spoedvraag betreft, vragen wij u altijd de praktijk of (buiten praktijkuren) de huisartsenpost te bellen. Het voordeel van deze digitale vragenlijst van Digidoc is, dat het voor de huisarts duidelijk is waar u voor komt. In plaats van de vragen die de assistente telefonisch zou stellen, worden deze nu via de app gesteld en opgeslagen in het Huisartsen informatiesysteem (HIS). Het is mogelijk een foto toe te voegen. Zo stroomlijnen we de consultvoorbereiding en bieden we een digitale triage en anamnese die in het HIS terechtkomt, zonder dat u hoeft te bellen met de assistent(e). We hopen dat u gebruikt wilt gaan maken van deze optie.

Incasso's voor de facturen.

Vanaf heden is het mogelijk uw facturen automatisch te laten incasseren. Om dit bij ons aan te vragen liggen er formulieren bij de praktijk.

Griepvaccinatie

Achter de schermen zijn we al druk bezig met het voorbereiden van de griepvaccinaties. Deze zullen op vrijdag 8 en dinsdag 12 november gegeven worden. De doelgroep die hiervoor in aanmerking komt zal t.z.t. hiervoor van ons een uitnodiging ontvangen. Mocht u geen uitnodiging hebben ontvangen en toch een vaccinatie willen, dan kunt u contact opnemen met de praktijk.

Nieuwe bestrating

Onder toezicht van de Hèmerse jeugd is ons terrein voorzien van prachtige nieuwe bestrating, we zijn ontzettend blij met het resultaat!

Personeel

Heidi op 't Hof heeft in augustus de switch gemaakt naar de praktijk in Wijk en Aalburg. Zij zal daar haar opleiding als POH-Somatiek gaan afronden.

We zijn dankbaar dat we dit jaar 4 medewerkers hebben die 5 jaar in dienst zijn. Het zijn Rosalie van Beek, Diane Fortuijn, Annette Verhoeven en Sanne van Aalst. Fijn dat we al zo lang met jullie mogen samen werken en we zien uit naar een prettige verdere samenwerking.

We willen u voorstellen aan onze nieuwe stagiaire als doktersassistente:

Hallo, mijn naam is Janienke van Honk. Ik kom uit Gameren en ben 20 jaar oud. Ik doe de opleiding tot doktersassistente aan het Koning Willem 1 College in 's-Hertogenbosch. Momenteel zit ik in mijn examenjaar. Voor mijn opleiding hoop ik komend schooljaar hier mijn stage te gaan lopen. U kunt mij op de praktijk vinden op woensdag, donderdag en vrijdag.

Ik zie er naar uit u te ontmoeten!

Knutselen voor jong en oud

Er is oneindig veel te maken met zelfdrogende klei. Het enige waar je rekening mee dient te houden is dat je het niet kunt gebruiken in combinatie met voedsel (bijv. boterhambordje) en vloeistoffen (bijv. vaas).

Hier vind je een eenvoudig voorbeeld om met zelfdrogende klei aan de slag te gaan.

Benodigdheden:

- Zelfdrogende klei
- (Deeg)roller
- Latjes van minimaal 4 mm dikte
- Mesje
- Bakje water met sponsje
- Een blaadje/grasstengel/bloem of mooie stempel
- Verf en vernis

Leg de klei tussen de latjes en rol de klei uit tot een lap in de gewenste dikte. Let erop dat als je een blad met dikke nerven hebt, deze dieper in je klei doordrukt en je dus een dikkere plak klei moet uitrollen dan wanneer je een fijn blaadje in de klei drukt.

Leg het blad op de klei en rol net zo lang tot het blad in de klei gedrukt blijft zitten.

Snijd de klei langs het blad weg. Werk de scherpe randjes weg door met je vinger langs de randjes te strijken. Dit kun je ook doen als de klei wat droger is, dan kun je eventueel ook een vochtig sponsje gebruiken.

Wil je opstaande randjes, dan kun je het blad in of over een schaalje leggen. Laat het blad enkele dagen drogen tot de klei hard is.

Wil je een rond schaalje maken met de afdruk van een blad/gras/bloem, zoek dan een schaalje dat je als droogmal kunt gebruiken. Als je je afdruk in de klei hebt gemaakt, draai dan de schaal die je als mal wilt gebruiken om en leg deze op zijn kop op de kleiplaat en snij de klei rondom langs de rand weg.

Draai de schaal om, leg daar je plak klei in en laat drogen.

Later, als de klei al wat steviger is, kun je eventueel een stand-ring maken door een rolletje te rollen of uit te snijden en deze op de onderkant van de schaal te bevestigen.

Laat de klei een aantal dagen drogen.

Als het helemaal droog is, kun je je werkstukje beschilderen. Je kunt hier allerlei soorten verf voor gebruiken. Gebruik je verf met veel vocht (bijv. waterverf), hou er dan rekening mee dat de bovenlaag van het schaaltje weer een beetje zacht wordt door het water in de verf. Als laatste kun je je schaaltje aflakken met een beetje vernis voor een mooi glanslaagje.

Mocht je de smaak te pakken hebben gekregen, dan vind je hieronder nog wat voorbeelden als inspiratie. Op internet zijn uiteraard nog veel meer ideeën te vinden.

Jenny van den Broek

Perentaart

Herfst... appels en peren zijn er dan vaak in overvloed. Appels kan je nog wel een poosje bewaren.

Peren moeten snel verwerkt worden anders ruimt de natuur ze wel op. Daarom hier een recept voor een lekkere perentaart

Nodig:

**100 amandelschaafsel
200 gram ongezouten roomboter
200 gram tarwebloem
200 gram witte basterdsuiker
3 eieren
1 citroen
5 flinke peren**

Maal het amandelschaafsel fijn in de keukenmachine of met de staafmixer. Snijd de helft van de boter in blokjes. Kneed met de bloem, 100 g basterdsuiker tot een kruimelig geheel. Splits 2 eieren. Kneed de dooiers door het bloemmengsel tot het een soepel deeg is (de eiwitten worden verder niet gebruikt). Leg het deeg in plasticfolie 30 min. in de koelkast.

2

Verwarm de oven voor op 175 °C. Pers de citroen uit. Smelt de rest van de boter en roer dit door de rest van de suiker, fijngemalen amandelen en het citroensap. Klop hier het laatste ei doorheen. Schil de peer, verwijder het klokhuis en snijd in parten.

3

Vet de taartvorm in. Neem het deeg uit de koelkast en rol het op een met bloem bestoven aanrecht uit tot een plak die iets groter is dan de taartvorm. Bekleed de vorm met het deeg. Verdeel de peren over de bodem en verspreid het amandelmengsel zo gelijkmatig mogelijk tussen de peren. Bak de taart in de oven op een rooster in ca. 45 min. gaar.

'Hé, Joep'... Zacht stoot Noor haar buurman aan. Bijna gaat de bel van kwart over 12. Bijna woensdagmiddag op de Wegwijzer!

Joep en Noor wonen in dezelfde straat, maar binnenkort gaat Noor verhuizen. Niet naar een ander dorp, maar een stukje verderop. Op een groot stuk grond worden een heleboel huizen gebouwd. In één van die huizen gaat Noor over een tijdje wonen. Het is er erg leuk om te spelen, maar het mag natuurlijk niet. Veel te gevaarlijk met al die kranen en vrachtwagens.

Noor heeft een plan! Samen met Joep wil ze vandaag naar het bouwterrein. Misschien ligt er wel hout en op de grond liggen altijd spijkers die de bouwvakkers vaak uit hun handen laten vallen. Die zou ze goed kunnen gebruiken! Zacht fluistert ze het naar Joep. Ze kijkt met een half oog naar de meester. Het zou niet fijn zijn als ze nu na moest blijven. Hun meester is echt tof, maar hij is soms ook streng en dat kan ze vandaag niet gebruiken.

In de ogen van Joep komen sterretjes van de pret. Noor heeft vaak spannende plannen en hij speelt maar wat graag mee.

Na school fietsen ze snel naar huis. Noor eet bij Joep vandaag, want haar vader en moeder zijn allebei werken. Het is heerlijk weer. De zomervakantie is dan wel voorbij, maar het zonnetje schijnt nog warm.

'Hé, we gaan een hut bouwen Joep, bij ons nieuwe huis. We nemen allebei een hamer mee. Spijkers hoeft niet, die liggen daar genoeg.'

Op het bouwterrein is het een drukte van belang. Eigenlijk mogen ze hier niet komen, maar even naar het nieuwe huis kijken mag vast wel. En moeder vindt het ook vast wel goed dat ze wat losse planken 'opruimen'.

Ze zijn een tijdje bezig om van alles bij elkaar te zoeken. Hout, maar ook ander bouw materiaal zoals een ton, een paar lege jerrycans en touw. Het timmeren valt nog niet mee en met z'n tweeën lukt het niet zo snel met de hut die Noor bedacht heeft.

Na een tijdje bekijken ze hun werk eens. Het lijkt nergens naar. De planken zijn ook te lang en soms te kort en wat moeten ze met al die plastic kannen en stukjes touw en lint...

Opeens krijgt Joep een idee! 'Weet je wat we kunnen doen... We maken een vlot!' Stomverbaasd kijkt Noor hem aan. Of hij soms niet goed geworden is. Waar moeten ze er dan mee gaan varen? Hier is zand en modder en een sloot ziet ze ook niet. Dus...

'Hé suffie,' roept Joep, 'we gebruiken de ton en de jerrycans zodat het vlot kan drijven. Daar knopen we de planken op. Het hoeft niet mooi te zijn... als het maar blijft drijven! Dan nemen we mijn skelter, we trekken het vlot op het aanhangertje en slepen het de dijk over. We laten het van de dijk zakken, zo het water in!' 'Geen probleem,' lacht Joep.

Ze hebben allebei hun zwemdiploma dus zien ze geen problemen.

Het nieuwe plan gaat supergoed. Ineens roept Joep: 'AU!' Hij zit met z'n vinger tussen het touw wat hij zelf geknoopt heeft. Noor lacht hem uit. We moeten ook peddels maken, bedenken ze. Die maken ze van een smalle en een brede plank. Daar zullen ze goed mee kunnen varen!

Aan het eind van de middag trekken ze het vlot over de dijk. Het is uiteindelijk een klein vlotje geworden maar ze passen er allebei op en het voelt stevig!

Hup! Daar laten ze het bouwsel de dijk afglijden. Ai! Onderaan is het nog spannend... het vlot kraakt en kiept om. De tonnen liggen nu bovenop en de planken onder. Maar Joep en Noor zijn niet kinderachtig en best sterk. Ze pakken elk een uiteinde en hup, daar ligt het vlot weer op de goede kant. Half in het water, half op de kant. Noor stapt er als eerste op. 'Ik laat m'n slippers hier aan de kant hoor...' Dat doet Joep ook. En dan zitten ze op het vlot!

De zon schijnt lekker op het water. Heerlijk zo! 'Je kunt er ook op liggen,' bedenkt Noor. Joep volgt haar voorbeeld. Hun voeten bungelen in het water, maar dat geeft niks! Lekker!

Een hele tijd genieten ze van de zon en het deinen op het water. 'Ik heb honger', zegt Joep. En hij gaat rechtop zitten. Ohhh Noor!! We zitten midden op de Maas!! Noor kijkt om zich heen. We zijn de peddel vergeten die we getimmerd hebben.... Hoe laat zou het zijn? Het is vast al etenstijd... Ze zien het torentje van de kerk boven de dijk uitkomen, maar die heeft geen klok. De molen die langs de dijk staat, heeft ook al geen klok. Maar hun maag die geen klok kan kijken, weet wel hoe laat het is! Etenstijd! Maar ze zitten midden op de Maas en niemand let op hen.

Noor kijkt Joep boos aan: 'Het is jouw schuld! Jij hebt de peddels aan de kant laten liggen.' Joep is niet zo snel ondersteboven van de kattige Noor. 'Jij hebt er toch ook niet aan gedacht?' Maar het gekibbel brengt hen ook niet aan de kant.

'We gaan met onze handen roeien,' besluit Joep. En hij begint meteen. Noor kijkt eerst om zich heen. 'Zeg,' begint ze, 'ik weet niet waar jij heen wilt, maar nu varen we in een rondje...' 'Dat komt omdat jij niks doet,' legt Joep uit. 'We moeten elk aan een kant peddelen.'

Het valt niet mee. Ze komen niet snel vooruit. Ze kijken naar de bootjes die langs de dijk liggen. Zou er niemand even een stukje gaan varen? Dan kan die hen oppikken. Maar er is niemand. Het lijkt of iedereen thuis zit. Op de dijk zien ze ook niemand meer. Het wordt ook een beetje koud. Er waait een windje en voor de zon komen wat wolkjes. Het peddelen gaat lastiger met een lege maag en ze worden ook moe...

'We gaan roepen,' zegt Noor. 'Misschien hoort iemand ons.' Inmiddels zijn ze al een stuk voorbij de molen gedreven.

Inmiddels is de pontbaas aan het opruimen. Hij heeft heel wat fietsers overgezet. Het is ook zo'n mooi stukje hier. En nog zulk lekker weer! Genietend kijkt hij naar de lucht die al een beetje rood begint te kleuren. Opeens ziet hij iets. Midden op de Maas. Het is geen boot. Het lijken wel planken en kijk... er zit iets op. Wat is dat nou...? Twee kinderen! Hij kijkt eens beter. Ze zitten te zwaaien!

Hij zwaait terug, rare kinderen! Maar kijkt toch eens beter... Ach, vast van die ondeugende kinderen. Ze verzinnen van alles. Hij ziet er genoeg, hard varen of aan de pont hangen... Maar met deze kinderen is iets aan de hand....Eigenlijk wil hij naar huis. Maar hij kan die kinderen toch niet zomaar op de Maas laten drijven...?

Hij zucht en start de pont. Precies midden op de Maas is hij vlak bij het vlot. Dan ziet hij het. Het zijn Joep en Noor. 'Wat voeren jullie hier uit,' zegt hij een beetje boos! 'Moeten jullie niet allang thuis gaan eten?'

'We maakten een vlot,' piept Joep. 'Maar we dreven af.' Toen konden we niet meer naar de kant... In Noor haar ogen staan tranen. Ze vindt het allang niet meer leuk. Ze wil naar huis!

De pontbaas trekt eerst Noor en daarna Joep op de pont. Het vlot wordt met de pont mee naar de kant gesleept. 'Ik zal ook jullie moeder maar eens bellen,' zegt hij. 'want je hebt ook geen schoenen aan. Zo kun je niet naar huis.'

Wat hebben ze er een potje van gemaakt zeg! Hun fietsen bij de bouw. De skelter bij de dijk en hun slippers een eind verder in het gras...

Aan de kant staan inmiddels de vader en moeder van Joep en Noor. En ook nog veel andere nieuwsgierige mensen, want niemand wist waar de kinderen waren. Iedereen was erg ongerust! Maar nu is ook iedereen heel erg blij dat ze weer gezond en wel terecht zijn. En de pontbaas? Die krijgt de volgende dag een grote pot drop, omdat hij Joep en Noor heeft gered.

'Hé Joep...' Joep ligt al in bed. Hij hoort zijn naam. Hij hoort dat het Noor is die vanuit haar slaapkamerraam in een huis verder, naar hem roept. Hij draait zich om. Noor heeft altijd wilde plannen. Morgen zal hij wel horen wat ze nu weer bedacht heeft.

G. Kooijman

Op 19 juli 2024 overleed

Dina Jenneke van de Werken

(Dien)

in de leeftijd van 77 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 1C

Op 3 augustus 2024 overleed

**Bernadine Maria Cornelia barones
van Wassenaer van Nederhemert –
Mommersteeg**

Douairière Maurits Ernst Leopold baron van Wassenaer van
Nederhemert, Heer van Nederhemert

in de leeftijd van 94 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hamarita, Kasteellaan 2,
Nederhemert-Zuid

Op 15 augustus 2024 overleed

Engelina Geertruida Verheij

in de leeftijd van 84 jaar

Laatst gewoond hebbend: Zietfortseweg 10